

Woonplaats

Inschrijving in de basisadministratie impliceert nog geen gebruik van woning

Aan belanghebbende zijn onder meer aanslagen afvalstoffenheffing, zuiveringsheffing en watersysteemheffing voor een heel jaar opgelegd. In mei 2014 zijn de aanslagen tijdsevenredig verminderd omdat belanghebbende zich op 4 april 2014 heeft uitgeschreven. Op 30 september 2014 zijn de aanslagen verminderd naar nihil en met dagtekening 30 november 2014 zijn opnieuw aanslagen opgelegd, naar het tijdsevenredige bedrag hoogte van vóór de vermindering tot nihil.

De rechtbank oordeelt dat niet voor een tweede keer aanslagen opgelegd kunnen worden, maar dat de aanslagen kunnen worden geconverteerd naar navorderingsaanslagen, mits aan de voorwaarden voor navordering wordt voldaan. De rechtbank oordeelt vervolgens dat, omdat sprake is van een systeemfout, sprake is van een fout in de zin van art. 16, lid 2, sub c, AWR.

Inhoudelijk oordeelt de rechtbank dat de aanslag afvalstoffenheffing ten onrechte is opgelegd omdat niet aannemelijk is geworden dat belanghebbende de woning gebruikte. Dat belanghebbende de beschikking had over de woning betekent nog niet dat hij er ook gebruik van maakte. Ook inschrijving in de basisadministratie impliceert nog geen gebruik. Ook voor wat betreft de watersysteemheffing en de zuiveringsheffing heeft de heffingsambtenaar volgens de rechtbank niet aannemelijk gemaakt dat sprake is van gebruik.

Rb Zeeland-West-Brabant 1 december 2015, 15/1054,

Bron: *ECLI:NL:RBZWB:2015:7643*;

Feitelijk verblijfadres kind niet bepalend voor alleenstaande-ouderkorting

X stond in 2012 ingeschreven in de gemeentelijke basisadministratie (GBA) van de gemeente Y. X was in 2005 gescheiden van A met wie hij een in 1996 geboren kind had. Het kind stond in 2012 volgens de GBA ingeschreven op het adres van de moeder. Feitelijk had het kind in 2012 echter steeds bij X gewoond. De inspecteur weigerde in de aangifte IB 2012 de door X geclaimde alleenstaande-ouderkorting. Rechtbank Zeeland-West-Brabant besliste dat niet was voldaan aan de voorwaarden van artikel 8.15, lid 1, Wet IB 2001 omdat het kind in 2012 volgens de GBA niet gedurende zes maanden op het adres van X stond ingeschreven. De Rechtbank verwierp de stelling van X dat zijn kind in 2012 feitelijk steeds op zijn adres verbleef en dat dit het uitgangspunt zou moeten zijn voor het recht op alleenstaande-ouderkorting. Het was de keuze van de wetgever geweest om onder een objectief criterium in de vorm van de status volgens de basisadministratie persoonsgegevens als voorwaarde te stellen. De Rechtbank verwees nog naar een arrest van de Hoge Raad van 11 juli 2008 waarin was beslist dat de inschrijvingseis voor de alleenstaande-ouderaftrek niet discriminerend was voor co-ouder. De Rechtbank verklaarde het beroep van X ongegrond.

Rb Zeeland-West-Brabant 25 maart 2016, BRE 15/4452

Bron: *ECLI:NL:RBZWB:2016:1825*

Vanaf welk moment ligt de woonplaats in Nederland?

Belanghebbenden hebben in 2008 Nederland verlaten en huren sedert 2009 een pand in Bulgarije. Gedurende de periode 25 januari 2012 t/m 17 april 2012 waren belanghebbenden in Nederland i.v.m. beslaglegging op het AOW-pensioen van één van hen. In die periode beschikten ze niet over een zelfstandige woonruimte. Op 18 april 2012 gaan ze weer terug naar Bulgarije. Met ingang van 9 juli 2012 huren ze in Nederland zelfstandige woonruimte en ze laten zich op 26 juli 2012 inschrijven het bevolkingsregister. De SVB merkt ze vanaf 26 juli 2012 aan als inwoner en deelt mee dat ze vanaf dat moment als verplicht verzekerde voor de AWBZ moet worden aangemerkt. Belanghebbenden stellen dat ze op 25 januari 2012 in Nederland zijn komen wonen. Rb Rotterdam vindt dat de SVB gelijk heeft. In hoger beroep oordeelt de Centrale Raad toch anders, die komt na het wegen van de feiten en omstandigheden tot het oordeel dat belanghebbenden sedert 9 juli 2012 als inwoner van Nederland moeten worden aangemerkt.

CRvB 1 april 2016, 14/2501 AOW, 14/2502 AOW 14/2503 AWBZ en 14/2505 AWBZ,

Bron: *ECLI:NL:CRVB:2016:1209*

Waar woont iemand en sedert wanneer?

In een procedure voor de Centrale Raad is onduidelijk gebleven wanneer belanghebbende zich daadwerkelijk in Tsjechië heeft gevestigd. Niet uitgesloten is dat reeds op een voor 1 augustus 1997 gelegen tijdstip geen sprake meer is geweest van een duurzame band tussen

belanghebbende en Nederland, maar op grond van de thans bekende gegevens is dat (nog) niet vast te stellen. Belanghebbende stelde dat zij nog steeds in Nederland woonde. De zaak is terugverwezen naar de SVB die zal over de periode 1992 en 1 augustus 1997 een nieuw Besluit moeten nemen.

CRvB 1 april 2016, 14/1065 AWBZ

Bron: *ECLI:NL:CRVB:2016:1192*;

Verblijfsduur bepalend voor "normale verblijfplaats" in verhuisboedelvrijstel

X werkte in Qatar en had daar in juli 2010 een Porsche gekocht. Op 6 juni 2011 verzocht hij om een vrijstelling van invoerrechten voor een motorvoertuig dat behoorde tot een verhuisboedel, omdat hij vanaf 1 augustus 2011 weer in Nederland ging wonen. De inspecteur weigerde de vrijstelling, omdat de normale verblijfplaats van X in de periode van 12 maanden vóór 1 augustus 2011 in Nederland was. De zaak kwam bij de Hoge Raad. Die vroeg zich af, aan de hand van welke regel of met behulp van welke criteria de keuze tussen de twee verblijfplaatsen moest worden gemaakt om de normale verblijfplaats aan te wijzen en stelde daarom prejudiciële vragen aan het EU-Hof van Justitie. Het EU-Hof besliste dat artikel 3 EU-Verordening nr. 1186/2009 over douanevrijstellingen zo moest worden uitgelegd dat een natuurlijke persoon voor de toepassing van die bepaling niet tegelijkertijd een normale verblijfplaats kon hebben in zowel een lidstaat als een derde land. Als een belanghebbende in een derde land zowel persoonlijke als beroepsmatige bindingen had en in een lidstaat persoonlijke bindingen, moest volgens het EU-Hof bij de afweging van de relevante feitelijke elementen bijzonder belang worden gehecht aan de duur van het verblijf van de betrokkene in dat derde land om te bepalen of de belanghebbende zijn normale verblijfplaats in het derde land had.

Zaak X

HvJ EG 27 april 2016, C-528/14

Bron: *curia.eu*;

Uitspraken in de zin van WWB

Rb Den Haag 14 december 2015, AWB 15/6209; *ECLI:NL:RBDHA:2015:15875*

Rb Den Haag 22 januari 2016, SGR 15/5957; *ECLI:NL:RBDHA:2016:849*

Rb Den Haag 5 februari 2016, SGR 15/6330; *ECLI:NL:RBDHA:2016:1101*

CRvB 16 februari 2016, 14/3209 WWB; *ECLI:NL:CRVB:2016:489*

CRvB 1 maart 2016, 14/6888 WWB; *ECLI:NL:CRVB:2016:677*

CRvB 1 maart 2016, 14/3091 WWB; *ECLI:NL:CRVB:2016:681*

CRvB 1 maart 2016, 14/5560 WWB; *ECLI:NL:CRVB:2016:697*

CRvB 1 maart 2016, 14/5256 WWB; *ECLI:NL:CRVB:2016:733*

CRvB 1 maart 2016, 14/3753 WWB; *ECLI:NL:CRVB:2016:743*

CRvB 8 maart 2016, 14/3585 WWB; *ECLI:NL:CRVB:2016:788*

CRvB 8 maart 2016, 15/513 WWB; *ECLI:NL:CRVB:2016:798*

CRvB 8 maart 2016, 15/3989 WWB; *ECLI:NL:CRVB:2016:885*

CRvB 15 maart 2016, 14/3604 WWB; *ECLI:NL:CRVB:2016:905*

CRvB 15 maart 2016, 14/5105 WWB; *ECLI:NL:CRVB:2016:942*

CRvB 15 maart 2016, 14/4364 WWB; *ECLI:NL:CRVB:2016:943*

CRvB 15 maart 2016, 15/6193 WWB; *ECLI:NL:CRVB:2016:995*

CRvB 15 maart 2016, 15/47 WWB; *ECLI:NL:CRVB:2016:1046*

CRvB 15 maart 2016, 14/4620 WWB; *ECLI:NL:CRVB:2016:1059*

Rb Gelderland 15 maart 2016, 15/3149 AWB; *ECLI:NL:RBGEL:2016:1493*

CRvB 22 maart 2016, 14/4969 WWB; *ECLI:NL:CRVB:2016:999*

CRvB 22 maart 2016, 14/1802 WWB; *ECLI:NL:CRVB:2016:1004*

CRvB 22 maart 2016, 14/3306 WWB; *ECLI:NL:CRVB:2016:1056*

CRvB 22 maart 2016, 14/3186 WWB; *ECLI:NL:CRVB:2016:1057*

CRvB 22 maart 2016, 14/7142 WWB; *ECLI:NL:CRVB:2016:1062*

CRvB 29 maart 2016, 14/2106 WWB; *ECLI:NL:CRVB:2016:1116*

CRvB 29 maart 2016, 15/2692 WWB; *ECLI:NL:CRVB:2016:1174*

CRvB 29 maart 2016, 14/5111 WWB; *ECLI:NL:CRVB:2016:1214*

CRvB 5 april 2016, 14/1759 WWB; *ECLI:NL:CRVB:2016:1271*

CRvB 12 april 2016, 15/2391 WWB; *ECLI:NL:CRVB:2016:1317*

Rb Den Haag 14 april 2016, SGR 15/5699; *ECLI:NL:RBDHA:2016:4014*

CRvB 19 april 2016, 15/2119 WWB; *ECLI:NL:CRVB:2016:1390*

CRvB 19 april 2016, 15/4801 WWB; *ECLI:NL:CRVB:2016:1393*

CRvB 19 april 2016, 15/3745 WWB; *ECLI:NL:CRVB:2016:1408*

CRvB 19 april 2016, 14/6931 WWB; *ECLI:NL:CRVB:2016:1409*

CRvB 19 april 2016, 14/5575 WWB; ECLI:NL:CRVB:2016:1459
CRvB 19 april 2016, 15/4576 WWB; ECLI:NL:CRVB:2016:1463
CRvB 19 april 2016, 15/2500 WWB; ECLI:NL:CRVB:2016:1464
CRvB 19 april 2016, 15/4197 WWB; ECLI:NL:CRVB:2016:1466
CRvB 19 april 2016, 14/4961 WWB; ECLI:NL:CRVB:2016:1467
CRvB 19 april 2016, 15/2856 WWB; ECLI:NL:CRVB:2016:1523
CRvB 26 april 2016, 14/6011 WWB; ECLI:NL:CRVB:2016:1508
CRvB 26 april 2016, 14/4783 WWB; ECLI:NL:CRVB:2016:1529
CRvB 26 april 2016, 15/4494 WWB; ECLI:NL:CRVB:2016:1530
CRvB 26 april 2016, 16/1173 WWB; ECLI:NL:CRVB:2016:1533
CRvB 26 april 2016, 14/3715 WWB; ECLI:NL:CRVB:2016:1535
CRvB 26 april 2016, 15/1742 WWB; ECLI:NL:CRVB:2016:1541

Uitspraken in de zin van de AOW/Anw/AWBZ en AKW

CRvB 19 februari 2016, 14/2695 AOW; ECLI:NL:CRVB:2016:564
CRvB 1 maart 2016, 14/3101 Anw; ECLI:NL:CRVB:2016:731
CRvB 4 maart 2016, 14/134 AOW; ECLI:NL:CRVB:2016:759
CRvB 1 april 2016, 14/2501 AOW; ECLI:NL:CRVB:2016:1208
CRvB 26 april 2016, 14/2501 Anw; ECLI:NL:CRVB:2016:1538

Uitspraken in de zin van overige wetten

CRvB 9 maart 2016, 14/6658 WSF; ECLI:NL:CRVB:2016:805
CRvB 9 maart 2016, 14/6402 WSF; ECLI:NL:CRVB:2016:806
CRvB 9 maart 2016, 14/6824 WSF; ECLI:NL:CRVB:2016:807
CRvB 9 maart 2016, 14/6602 WSF; ECLI:NL:CRVB:2016:812
CRvB 9 maart 2016, 14/6413 WSF; ECLI:NL:CRVB:2016:813
CRvB 9 maart 2016, 14/6151 WSF; ECLI:NL:CRVB:2016:831
CRvB 9 maart 2016, 14/6506 WSF; ECLI:NL:CRVB:2016:1132
CRvB 9 maart 2016, 14/6593 WSF; ECLI:NL:CRVB:2016:1133
CRvB 9 maart 2016, 15/67 WSF; ECLI:NL:CRVB:2016:1134
CRvB 23 maart 2016, 15/824 WSF; ECLI:NL:CRVB:2016:1243
CRvB 23 maart 2016, 14/6429 WSF; ECLI:NL:CRVB:2016:1245
CRvB 23 maart 2016, 15/99 WSF; ECLI:NL:CRVB:2016:1246
CRvB 30 maart 2016, 15/1562 WSF; ECLI:NL:CRVB:2016:1134

CRvB 13 april 2016, 15/1624 WSF; ECLI:NL:CRVB:2016:1340
CRvB 13 april 2016, 15/1362 WSF; ECLI:NL:CRVB:2016:1341

EG-verdrag, Vo (EEG) nr. 1408/71, Vo (EG) 883/2004, Verdragen

Door detachingsverklaring is belanghebbende verzekerd en premieplichtig in Nederland

Belanghebbende woont in Nederland. Hij is enig aandeelhouder van en werkzaam voor B bv. Zijn werkzaamheden vonden nagenoeg uitsluitend plaats in België. De SVB heeft voor 2011 een detachingsverklaring afgegeven waarin is verklaard dat belanghebbende in Nederland premieplichtig is voor de premie volksverzekeringen voor de periode van 20 oktober 2010 tot en met 31 december 2011. In geschil is of belanghebbende in Nederland premieplichtig is. De rechtbank beantwoordt deze vraag bevestigend. De detachingsverklaring van de SVB is ook bindend voor de andere lidstaat (België). Belanghebbende woonde in Nederland en heeft op grond van de detacheringregeling expliciet geopteerd om onderworpen te blijven aan de Nederlandse in plaats van de Belgische socialezekerheidswetgeving. Daarom was in 2011 de Nederlandse socialezekerheidswetgeving op hem van toepassing.

(Beroep ongegrond.)

Rechtbank Zeeland-West-Brabant 10 februari 2016, 15/1591

Bron: ECLI:NL:RBZWB:2016:734; FutD 2016-0731; V-N 2016/22.3.1

Opm. Belanghebbende heeft hoger beroep aangetekend.

Detachingsverklaring is terecht afgegeven

Betrokkene, geboren [in] 1962, heeft de Nederlandse nationaliteit en woont sinds 1999 in Italië. Hij is in 2008 met een Italiaanse getrouwd en heeft met haar een kind.

Meesttijds werkte betrokkene voor Italiaanse werkgevers in Italië. Op 17 januari 2011 heeft betrokkene een arbeidsovereenkomst getekend met transportbedrijf [naam B.V.] in Nederland ([naam B.V.]) waarbij is overeengekomen dat hij op 31 januari 2011 als vrachtwagenchauffeur bij dit bedrijf in dienst treedt. Deze overeenkomst is aanvankelijk voor zes maanden aangegaan en is vervolgens verlengd tot 31 juli 2012. De werkzaamheden voor deze werkgever vonden vanaf 9 februari 2011 plaats in Italië. De arbeidsovereenkomst is door betrokkene opgezegd op 5 maart 2012.

Op 7 november 2011 heeft [naam B.V.] aan de Svb verzocht om een detacheringsverklaring voor betrokkene over de periode van 9 februari 2011 tot en met 30 juli 2012, zodat over die periode de Nederlandse sociale zekerheidswetgeving op betrokkene van toepassing is.

Bij besluit van 16 december 2011 heeft de Svb de gevraagde detacheringsverklaring afgegeven.

Bij beslissing op bezwaar van 5 juni 2012 (bestreden besluit) heeft de Svb het bezwaar van betrokkene tegen dit besluit ongegrond verklaard. De Svb heeft aan dit besluit ten grondslag gelegd dat voldaan is aan de voorwaarden voor detachering zoals bepaald in de van toepassing zijnde artikelen in Verordening (EG) nr. 883/2004 (Vo 883/2004) en Verordening (EG) nr. 987/2009 (Vo 987/2009), waaronder de voorwaarde dat hij onmiddellijk voor het begin van de detachering onder de Nederlandse wetgeving viel.

De rechtbank heeft het beroep van betrokkene tegen het bestreden besluit gegrond verklaard, het bestreden besluit vernietigd, het besluit van 16 december 2011 herroepen en bepaald dat de uitspraak in de plaats treedt van het vernietigde besluit. Voor dit oordeel heeft de rechtbank naast de onder 1.1 genoemde omstandigheden van belang geacht dat betrokkene in de periode van 9 januari 2011 tot en met 24 januari 2011, op grond van het werk bij Randstad uitzendbureau krachtens Nederlandse wetgeving verzekerd is geweest en dat hij van 24 januari 2011 tot 31 januari 2011 niet krachtens deze wetgeving verzekerd was. Vanaf

9 februari 2011 heeft betrokkene uit hoofde van zijn arbeidsovereenkomst met [naam B.V.] uitsluitend werkzaamheden in Italië verricht. Volgens de rechtbank blijkt hieruit dat betrokkene niet de gehele maand onmiddellijk voor het begin van zijn werkzaamheden in loondienst bij [naam B.V.] in Nederland verzekerd is geweest. Voor afwijking van de standaardtermijn van minimaal één maand verzekeringsplicht vond de rechtbank onvoldoende steun in de daaraan door de Svb ten grondslag gelegde feiten en omstandigheden. Met name kan volgens de rechtbank niet worden gezegd dat betrokkene begin 2011 naar Nederland is gekomen met als doel toetreding tot de Nederlandse arbeidsmarkt. Veeleer lijkt sprake van de situatie dat beide partijen, betrokkene zowel als zijn toenmalige werkgever [naam B.V.], van meet af aan de intentie hadden dat betrokkene voor de Nederlandse werkgever in Italië zou gaan werken. Aan de voorwaarde voor detachering dat sprake is van aansluiting bij het (in dit geval) Nederlandse stelsel onmiddellijk voorafgaande aan de werkzaamheden in loondienst, is volgens de rechtbank dan ook niet voldaan.

De Svb heeft in hoger beroep naar voren gebracht dat de rechtbank haar uitspraak heeft gebaseerd op onjuiste feiten. Betrokkene heeft van 26 april 2010 tot en met 12 september 2010 in Nederland werkzaamheden verricht voor uitzendbureau [naam uitzendbureau]. Voorts heeft hij in week 46 tot en met 50 van 2010 achtereenvolgens 20.75, 31, 35.75, 37 en 22 uur werkzaamheden voor Randstad Transport verricht. Verwezen is naar Suwinet, enige e-mails van [naam B.V.] en een overzicht dat de Svb heeft ontvangen van Randstad Transport. Volgens de Svb voldoet betrokkene aan de voorwaarden voor afgifte van een detacheringsverklaring nu betrokkene al in 2010 tot de Nederlandse arbeidsmarkt is toegetreden en er daarom een reële binding met de Nederlandse arbeidsmarkt was. In het licht daarvan mag aan het enkele feit dat betrokkene in de maand onmiddellijk voorafgaand aan de detachering korte tijd geen arbeid heeft verricht, geen belang toekomen. De Svb is van mening dat hij in de onderhavige situatie bij de afgifte van de detacheringsverklaring kon afwijken van de standaardtermijn van minimaal één maand verzekeringsplicht. Ter zitting heeft de Svb er ook nog op gewezen dat betrokkene over de periode van 1 augustus 2012 tot en met 14 april 2013 een uitkering op grond van de Ziektewet heeft ontvangen.

Namens betrokkene is naar voren gebracht dat zijn belang bij de vernietiging van het bestreden besluit is gelegen in het feit dat hij reeds twaalf jaar pensioen heeft opgebouwd in Italië, dat in Italië een persoon 35 jaar lang premie moet hebben betaald om in aanmerking te komen voor ouderdomspensioen en dat hij door de detacheringsverklaring nu een gat heeft van anderhalf jaar in de Italiaanse pensioenopbouw.

De Raad komt tot de volgende beoordeling.

Wettelijk kader

In artikel 12, eerste lid van Vo 883/2004 is bepaald dat degene die werkzaamheden in loondienst verricht in een lidstaat voor rekening van een werkgever die daar zijn werkzaamheden normaliter verricht, en die door deze werkgever wordt gedetacheerd om voor zijn rekening werkzaamheden in een andere lidstaat te verrichten, onderworpen blijft aan de wetgeving van de eerstbedoelde lidstaat, mits de te verwachten duur van die werkzaamheden niet meer dan vierentwintig maanden bedraagt en de betrokkene niet wordt uitgezonden om een andere gedetacheerde persoon te vervangen.

Op grond van artikel 14, eerste lid, van Vo 987/2009 slaat voor de toepassing van artikel 12, eerste lid, van Vo 883/2004 degene "die werkzaamheden in loondienst verricht in een lidstaat voor rekening van een werkgever die daar zijn werkzaamheden normaliter verricht, en die door deze werkgever naar een andere lidstaat wordt gedetacheerd" ook op een persoon die is aangeworven met het oog op detachering naar een andere lidstaat, op voorwaarde dat de betrokkene, onmiddellijk voor het begin van zijn werkzaamheden in loondienst, reeds onderworpen is aan de wetgeving van de lidstaat waar zijn werkgever gevestigd is.

In artikel 2 van het Besluit Nr. A2 van de Administratieve Commissie van 12 juni 2009 betreffende de interpretatie van artikel 12 van Vo 883/2004 is - voor zover hier van belang - onder 1 bepaald dat de bepaling van artikel 12, eerste lid, van Vo 883/2004 van toepassing is op een werknemer die wegens het uitoefenen van een beroepsactiviteit in dienst van een werkgever onderworpen is aan de wetgeving van een lidstaat (uitzendende staat) en die door deze werkgever in een andere lidstaat (staat van tewerkstelling) wordt gedetacheerd teneinde aldaar voor zijn rekening werkzaamheden te verrichten. Voor de toepassing van artikel 14, eerste lid, van Vo 987/2009 kan, bij wijze van indicatie, een werknemer die gedurende ten minste een maand onderworpen is geweest aan de wettelijke regelingen van de lidstaat waar zijn werkgever is gevestigd, geacht worden te hebben voldaan aan de voorwaarde bedoeld met de woorden "onmiddellijk voor het begin van zijn werkzaamheden in loondienst". Bij kortere perioden zou een beoordeling per geval noodzakelijk zijn, rekening houdende met alle factoren die een rol spelen.

De SvB heeft ter uitvoering van artikel 12, eerste lid, van Vo 883/2004 beleid ontwikkeld, dat is neergelegd in de SvB beleidsregels. In beleidsregels SB2139 betreffende detachering is onder meer bepaald dat de mogelijkheid van detachering zich alleen voordoet als de werknemer of zelfstandige onmiddellijk voorafgaand aan de detachering verplicht verzekerd is ingevolge de Nederlandse sociale verzekeringswetten. De SvB acht de voorwaarde waaronder de Nederlandse wetgeving van toepassing blijft, in ieder geval vervuld als de detachering wordt voorafgegaan door ten minste één maand van verzekering in Nederland. In uitzonderingsgevallen waarin niet aan deze eis is voldaan, beoordeelt de SvB aan de hand van alle individuele relevante feiten en factoren of niettemin aan de eis van voorafgaande verzekering is voldaan.

Tussen partijen is in geschil of de SvB terecht een detacheringsverklaring heeft afgegeven, waarbij van belang is de vraag of de SvB terecht heeft geoordeeld dat is voldaan aan de eis van voorafgaande verzekeringsplicht in Nederland omdat op grond van de individuele omstandigheden een kortere verzekerde periode dan één maand in aanmerking mocht worden genomen.

De detachering is een uitzondering op het werklandbeginsel, in beginsel ter voorkoming van de situatie dat de werknemer korte tijd in een andere lidstaat verzekerd zou zijn. De bepalingen van artikel 12 van Vo 883/2004 hebben tot doel de vrije dienstverlening te vergemakkelijken ten behoeve van werkgevers die werknemers uitzenden naar andere lidstaten dan waar zij gevestigd zijn, als ook het vrije verkeer van werknemers naar andere lidstaten te bevorderen. Doel is ook de belemmeringen van het vrij verkeer van werknemers op te heffen en de economische integratie te bevorderen door administratieve verwikkelingen te vermijden, vooral voor de werknemers en de ondernemingen. Voorafgaand aan de detachering moet de werknemer vallen onder de sociale zekerheidswetgeving van de uitzendstaat. De werknemer die in dienst wordt genomen met het oog op detachering voldoet aan deze voorwaarde als hij onmiddellijk voor het begin van de detachering onder de wetgeving van de uitzendstaat viel. Aan dit onmiddellijkheidsvereiste is voldaan als de werknemer minstens één maand verzekerd is geweest in de uitzendstaat. Hiermee wordt een band met de uitzendstaat verondersteld. Bij een kortere periode dan een maand hangt het af van de individuele omstandigheden.

Tussen partijen kan het volgende - voor zover voor deze beoordeling relevant - als vaststaand worden aangenomen. Van 26 april 2010 tot en met 12 september 2010 heeft betrokkene werkzaamheden verricht voor het inmiddels failliete Nederlandse uitzendbureau [naam uitzendbureau]. Niet duidelijk is waar deze werkzaamheden zijn verricht. Wel blijkt uit de door de

Svb overgelegde gegevens dat betrokkene in die periode niet verplicht verzekerd in Nederland is geweest. Betrokkene was wel verplicht verzekerd in de periode vanaf 29 november 2010 tot en met 28 december 2010 en vanaf 9 januari 2011 tot en met 24 januari 2011, in welke periode betrokkene werkzaam was voor het uitzendbureau Randstad in Nederland. Ook was hij verzekerd tussen 31 januari 2011 en 9 februari 2011 in verband met zijn werkzaamheden in Nederland voor [naam B.V.]. Hieruit volgt dat - anders dan waarvan de rechtbank is uitgegaan - betrokkene niet pas vanaf 9 januari 2011 maar al vanaf eind november 2010 tot de Nederlandse markt was toegetreten, in welke periode hij dus ook al in Nederland verplicht verzekerd was en premies betaalde. De band van betrokkene met de Nederlandse arbeidsmarkt is dus in ieder geval eind november 2010 ontstaan en heeft zich uitgestrekt tot de aanvang van de werkzaamheden in Italië op 9 februari 2011. Naast het feit dat hier sprake is geweest van een langere periode dan een maand dat betrokkene onderworpen is geweest aan de Nederlandse wettelijke regelingen voorafgaande aan de detachering, worden ook de volgende factoren van belang geacht bij de beoordeling van dit geschil. Met de rechtbank wordt niet uitgesloten geacht dat betrokkene zijn werkzaamheden voor Randstad heeft verricht in afwachting van de te sluiten arbeidsovereenkomst met [naam B.V.]. Hiervoor pleit ook dat [naam B.V.] reeds eerder, op 14 december 2010, een detacheringsverklaring voor betrokkene had aangevraagd, welke door de Svb is afgegeven op 16 december 2010 over de periode van 3 januari 2011 tot en met 2 januari 2013. Tegen de afgifte van deze verklaring, die overigens op 4 oktober 2011 weer is ingetrokken, omdat kennelijk achteraf gezien niet voldaan was aan de voorwaarden, heeft betrokkene geen bezwaar gemaakt. Hierbij wordt opgemerkt dat uit de stukken blijkt dat [naam B.V.] voorafgaande aan het sluiten van de arbeidsovereenkomst per e-mail aan betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat de werkzaamheden in Italië slechts op detacheringsbasis verricht konden worden en dat betrokkene hiermee kennelijk heeft ingestemd. Pas tegen de afgifte van de detacheringsverklaring van 7 november 2011, daarom negen maanden na aanvang van de werkzaamheden in Italië, in welke periode ook premies volksverzekeringen zijn ingehouden op het salaris, heeft betrokkene de detachering bestreden. Deze omstandigheden in onderlinge samenhang bezien, leiden de Raad tot de conclusie dat de Svb terecht de detacheringsverklaring heeft afgegeven.

Ter voorlichting van betrokkene wordt nog opgemerkt dat artikel 6 van Vo 883/204 met zich meebrengt dat de in Nederland vervulde verzekerde tijdvakken meegerekend moeten worden bij de berekening van de wachttijd voor het Italiaanse ouderdomspensioen.

CRvB 12 februari 2016, 13-5658 AOW

Bron: *ECLI:NL:CRVB:2016:531*

Opm. deze uitspraak min of meer in zijn geheel opgenomen.

Duitse schenkbelasting ook na aanpassing in strijd met vrij verkeer van kapitaal

[] en haar twee dochters bezitten de Duitse nationaliteit en wonen in het Verenigd Koninkrijk. [] was voor de helft mede-eigenares van een perceel in Düsseldorf. In 2011 heeft zij bij notariële akte haar aandeel, voor telkens de helft, overgedragen aan haar dochters. Eventueel verschuldigde schenkingsrechten zouden door haar worden gedragen. Bij twee aanslagen heeft het belastingkantoor Krefeld in 2012 de schenkingsbelasting die [] verschuldigd was, vastgesteld. Bij de vaststelling heeft het belastingkantoor de persoonlijke belastingvrijstelling voor beperkt belastingplichtigen van € 2.000 in mindering gebracht op de belastbare waarde van ieder aandeel. [] heeft bezwaar ingediend. Zij wil dat de persoonlijke belastingvrijstelling van € 400.000 voor onbeperkt belastingplichtigen in aanmerking wordt genomen. Het belastingkantoor heeft het bezwaarschrift afgewezen met als argument dat [] er voor had kunnen kiezen om als onbeperkt belastingplichtige te worden aangemerkt. Het Finanzgericht Düsseldorf, dat over de zaak moet oordelen, heeft prejudiciële vragen gesteld. De verwijzende rechter wil weten of de Duitse regeling in strijd is met het vrij verkeer van kapitaal, ondanks de wetwijziging in de vorm van een 'keuzemogelijkheid voor onbeperkt belastingplichtigen' die naar aanleiding van het arrest Mattner (HvJ 22 april 2010, zaak C-510/08, [NTR 2010/1452](#)) is doorgevoerd. A-G Wathelet beantwoordt de vraag van de verwijzende rechter bevestigend. De advocaat-generaal meent dat de keuze voor het aan ingezetenen voorbehouden belastingstelsel weliswaar een hogere vrijstelling met zich meebrengt, maar tevens is gekoppeld aan een onbeperkte belastingplicht die afhankelijk van de concrete situatie zeer verschillende gevolgen kan hebben, zo worden alle uit schenking verkregen goederen twintig jaar lang belast. Bovendien is volgens de advocaat-generaal het stelsel dat onverenigbaar is met het Unierecht automatisch van toepassing indien de niet-ingezetene belastingplichtige geen gebruik maakt van het keuzerecht. De advocaat-generaal ziet ook twee nieuwe beperkingen van het vrije verkeer van kapitaal. In de eerste plaats is het 'keuzerecht' beperkt tot inwoners van de EU of EER.

Belastingplichtigen die in een derde land wonen kunnen er geen gebruik van maken. Dit is in strijd met het arrest Welte (HvJ 17 oktober 2013, zaak C-181/12, [NTFR 2013/2173](#)). In de tweede plaats is een gevolg van de uitoefening van het keuzerecht dat overdrachten die door dezelfde persoon worden gedaan binnen tien jaar voor de vermogensoverdracht en binnen tien jaar daarna onderworpen worden aan de onbeperkte belastingplicht, terwijl die periode voor ingezetenen beperkt is tot tien jaar voorafgaand aan de vermogensoverdracht. Ingezetenen en niet-ingezetenen worden derhalve verschillend behandeld. Dit verschil in behandeling kan er toe leiden dat niet-ingezetenen zwaarder worden belast. Er bestaat geen enkel objectief verschil tussen ingezetenen en niet-ingezetenen dat dit verschil in fiscale behandeling kan rechtvaardigen.

Zaak Hünnebeck, C-149/14

Conclusie AG Wathelet HvJ EG 18 februari 2016

Bron: *curia.eu*;

A-G adviseert prejudiciële vraag over heffingskorting na vertrek naar Polen

De Poolse X werkte van 1 januari tot en met 21 juni 2013 in dienstbetrekking in Nederland en vertrok daarna weer naar Polen, waar zij de rest van 2013 geen betaalde arbeid verrichtte. Bij de aanslagregeling IB over 2013 ging de inspecteur ervan uit dat X in die periode premieplichtig was voor de volksverzekeringen in Nederland. X koos ervoor om als fictief binnenlands belastingplichtige te worden aangemerkt. Op grond van artikel 2.6a Wfsv was het premiedeel van de algemene heffingskorting tijdsevenredig herrekend. X ging in beroep en stelde dat het per 1 januari 2013 ingevoerde artikel 2.6a Wfsv in strijd was met het vrije verkeer van werknemers. Hof Den Bosch en Rechtbank Zeeland West-Brabant verklaarden het beroep van X ongegrond. A-G heeft op het cassatieberoep van X een conclusie genomen. De A-G concludeerde dat X na 21 juni 2013 geen inkomen had in Polen, waardoor zij in 2013 niet in Polen verzekerd was en Polen geen rekening kon houden met haar persoonlijke en gezinssituatie. Volgens de Schumacker-leer rustte die verplichting volgens de A-G dan op het voormalige woon- en werkland Nederland. De A-G adviseerde de Hoge Raad om het Europese Hof van Justitie de prejudiciële vraag te stellen of het terecht was dat X na 21 juni 2013 niet in Nederland verzekerd was (maar ook niet in Polen), terwijl een inwoner met een identiek bijdrageplichtig inkomen over het gehele jaar die op dezelfde datum ophield bijdrageplichtig inkomen te genieten maar geen gebruik maakte van het vrije verkeer, niet werd gekort.

Conclusie A-G Wattel 18 februari 2016, 15/04545

Bron: *ECLI:NL:PHR:2016:118* ; *FutD 2016-0795*;

Crisisheffing niet in strijd met EVRM

Rechtbank Noord-Holland liet op 9 december 2012 in twee proefprocedures de pseudo-eindheffing hoge lonen (crisisheffing) 2013 in stand, omdat voor geen van de betrokken werknemers het drempelbedrag van € 150.000 voor 26 april 2012 was overschreden. Het ontbreken van overgangsrecht had volgens de Rechtbank dan ook niet geleid tot schending van de vereiste "fair balance". In een derde zaak was het drempelbedrag voor enkele werknemers wel voor 26 april 2012 overschreden, waardoor de crisisheffing niet voorzienbaar was en in zoverre sprake was van het doorbreken van de "fair balance". De Rechtbank verminderde de crisisheffing 2013. Hof Amsterdam vernietigde de beslissing van de Rechtbank. Rechtbank Den Haag handhaafde op 5 januari 2015 in een proefprocedure de crisisheffing 2013, omdat van de maatregel niet kon worden gezegd dat deze elke redelijke grond ontbeerde en de wetgever was gebleven binnen de hem toekomende ruime beoordelingsvrijheid. Rechtbank Zeeland-West-Brabant besliste op 8 april 2015 in vier proefprocedures dat ondanks de terugwerkende kracht van de maatregel geen sprake was van schending van het eigendomsrecht. De Hoge Raad heeft het beroep in (sprong)cassatie in alle acht proefprocedures zonder nadere motivering ongegrond verklaard (art. 81 RO).

HR 26 februari 2016, 15/00154 + 15/00254 + 15/00587 + 15/02166 + 15/02210 + 15/02245 + 15/02339+ 15/03092

Bron: *ECLI:NL:HR:2016:322*; *ECLI:NL:HR:2016:323*; *ECLI:NL:HR:2016:325*;

ECLI:NL:HR:2016:326; *ECLI:NL:HR:2016:327*; *ECLI:NL:HR:2016:328*; *ECLI:NL:HR:2016:329*;

ECLI:NL:HR:2016:330;

Zo ook HR 4 maart 2016, 15/0039

Bron: *ECLI:NL:HR:2016:367*, 368 en 370;

Kortingsregeling van 30%-regeling niet in strijd met EU-recht of EVRM

Belanghebbende heeft de Nederlandse nationaliteit en heeft vanaf zijn geboorte in 1966 tot 1992 in Nederland gewoond. Daarna was hij woonachtig in het Verenigd Koninkrijk (1992-1995) en de

Verenigde Staten (1995-juni 2012). Van februari tot en met augustus 2012 was belanghebbende werkzaam bij een in Noorwegen gevestigd concern, terwijl hij formeel in dienst was bij een in Engeland gevestigde dochteronderneming van deze groep. In deze periode verbleef belanghebbende afwisselend in Engeland en Noorwegen. In juli 2012 is belanghebbende benoemd als bestuurder van een nieuw opgerichte (Nederlandse) tophoudster van de groep. Vanwege deze benoeming is belanghebbende in juni 2012 met zijn gezin (terug) naar Nederland verhuisd. In geschil is of de inspecteur terecht de toepassing van de 30%-regeling heeft geweigerd op grond van de kortingsregeling van art. 10ef Uitv.besl. LB 1965. Ingevolge de kortingsregeling wordt een ingekomen werknemer die in een periode van 25 jaar voorafgaand aan de aanvang van zijn tewerkstelling in Nederland is tewerkgesteld of is verbleven, gekort op de looptijd van de 30%-regeling. Onder verwijzing naar HR 4 maart 2016, nr. 12/05577bis – waarin is geoordeeld dat de 30%-regeling geen aanleiding geeft tot een systematische en duidelijk overcompensatie van de werkelijke gemaakte extraterritoriale kosten – oordeelt de Hoge Raad dat van een indirecte discriminatie of belemmering van het vrije verkeer van werknemers geen sprake is. Ook van een schending van het discriminatieverbod van art. 14 EVRM en art. 26 IVBPR is geen sprake. Hoge Raad 4 maart 2016, 14/02538
Bron: ECLI:NL:HR:2016:355

Eindarrest zaak Miljoen: 15% dividendbelasting op portfoliodividenden vormt geen belemmering van kapitaalverkeer

Eindarrest zaak Miljoen. Belanghebbende is een Nederlandse onderdaan met woonplaats in België. Hij heeft portfoliodividenden ontvangen van Nederlandse vennootschappen. Op de uitgekeerde bedragen is 15% dividendbelasting ingehouden. Miljoen heeft restitutie gevraagd van deze belasting maar dat is geweigerd. Volgens belanghebbende is dat in strijd met de Unierechtelijke vrijheid van kapitaalverkeer. Na het stellen van prejudiciële vragen door de Hoge Raad en beantwoording ervan door het HvJ 17 september 2015, gevoegde zaken C-010/14, C-014/14 en C-017/14 ([NTFR 2015/2590](#)), wijst de Hoge Raad thans eindarrest. De Hoge Raad stelt belanghebbende in het ongelijk. De Hoge Raad oordeelt dat de op belanghebbende rustende belastingdruk moet worden vergeleken met de belastingdruk die rust op een ingezeten belastingplichtige indien diens vermogen zou bestaan uit de door belanghebbende gehouden aandelen, daarbij rekening houdend met het heffingvrije vermogen. Het niet in aanmerking nemen van eventueel overig vermogen strookt met de benaderingswijze die het HvJ heeft gevolgd met betrekking tot de door Société Générale SA ontvangen dividenden.

Het arrest van het HvJ geeft geen aanleiding voor het binnen het forfaitaire rendement van 4% onderscheiden van een gedeelte dat betrekking heeft op vermogenswinsten. Aan belanghebbende zijn dividenden uitgekeerd van € 4852 waarop € 729 aan dividendbelasting is ingehouden. De gemiddelde waarde van de aandelen in 2007 bedroeg € 169.146. Een inwoner van Nederland zou over een bedrag van € 169.146 (de gemiddelde waarde van de aandelen in 2007), rekening houdend met het heffingvrije vermogen van – in 2007 – € 20.014, aan inkomstenbelasting verschuldigd zijn 30% van 4% van € 149.132 = € 1789. Dit betekent dat de belastingdruk voor belanghebbende lager is dan de definitieve belastingdruk voor een inwoner van Nederland. Derhalve is geen sprake van een schending van de vrijheid van kapitaalverkeer. (Cassatieberoep ongegrond)

Hoge Raad 4 maart 2016, 12/02502

ECLI:NL:HR:2016:362; V-N 2016/15.23; FutD 2016-0563; NTFR 2016/932 met noot Korving;

Inbreuk op eigendomsrecht door WUL volgens CRvB gerechtvaardigd

X ontving een WAO-uitkering in verband met zijn arbeidsongeschiktheid van 15 tot 25% en was daarnaast in dienstbetrekking werkzaam als servicetechnicus. Hij beschikte over een auto van zijn werkgever, die hij ook privé mocht gebruiken. In verband met de inwerkingtreding van de Wet uniformering loonbegrip (WUL) met ingang van 1 januari 2013 nam het UWV de bijtelling wegens privégebruik van de personenauto in aanmerking bij de berekening van het loon dat werd verrekend met de WAO-uitkering. Daardoor werd de WAO-uitkering van X vanaf 1 januari 2013 verlaagd van € 270,35 naar € 0 per maand. De Centrale Raad van Beroep (CRvB) besliste dat X door de invoering van de WUL in een financieel nadeliger positie terecht was gekomen. De invoering van de WUL had dan ook geleid tot een inbreuk op het eigendomsrecht van X. Van een ongerechtvaardigde inbreuk op het ongestoorde genot van eigendom als bedoeld in artikel 1 van het Eerste Protocol bij het EVRM (EP) was volgens de CRvB echter geen sprake. De wijziging van het loonbegrip was bij wet voorzien en streefde een legitieme doelstelling in het algemeen belang na, te weten reductie van administratieve lasten en vereenvoudiging van premieheffing. Ook was

volgens de CRvB geen sprake van een onevenredig zware last. Uit rechtspraak van het EHRM bleek dat geen recht op een uitkering van een bepaalde hoogte kon worden ontleend aan artikel 1 van het EP. Bij de invoering van de WUL werd geen afbreuk gedaan aan de essentie van de WAO-uitkering, omdat het recht van X op een WAO-uitkering niet werd gewijzigd en het inkomen van X (ruim) boven het sociaal minimum bleef. Hoewel voor X de inkomstenachteruitgang van € 270,35 bij een bruto-inkomen van € 2.638 niet onaanzienlijk was te noemen, was deze vermindering volgens de CRvB niet aan te merken als een onevenredig zware last. De CRvB verklaarde het hoger beroep van X ongegrond.

CRvB 4 maart 2016, 14/2938 WAO

Bron: *ECLI:NL:CRVB:2016:916*

Volgens A-G EU-Hof geen vermindering van in andere lidstaat geheven erftaks

_____ woonde in Duitsland en was de enige erfgenaam van zijn in 2007 overleden en eveneens in Duitsland woonachtige moeder. De nalatenschap van de moeder bestond uit haar aandeel in de nalatenschap van haar dochter, die in 2004 was overleden in Oostenrijk, waar ook de moeder destijds woonde. De verdeling van de nalatenschap van de dochter vond in Oostenrijk pas plaats na het overlijden van de moeder. _____ betaalde de over deze nalatenschap verschuldigde successierechten. In zijn aangifte erfbelasting in Duitsland over de van zijn moeder verkregen erfenis nam _____ de Oostenrijkse successierechten als nalatenschapsschuld in aanmerking en vroeg hij om vermindering van de Duitse successierechten. Het Finanzamt accepteerde de schuld, maar weigerde de vermindering van de successierechten toe te passen, omdat over de eerdere verkrijging door de moeder van de nalatenschap van haar dochter geen erfbelasting in Duitsland was geheven. _____ ging daartegen in beroep. A-G Wathelet van het EU-Hof van Justitie heeft op prejudiciële vragen van het Bundesfinanzhof in deze zaak een conclusie genomen. Het is volgens de A-G niet in strijd met de vrijheid van kapitaalverkeer om de vermindering niet toe te passen als de erfbelasting over de eerdere verkrijging is geheven in een andere lidstaat.

Zaak Feilen C-123/15

Conclusie A-G Wathelet 17 maart 2016

Bron: *curia.eu; FutD 2016-0910;*

Portugese fiscale behandeling van niet-ingezeten financiële instelling in strijd met EU-recht

Volgens de Portugese wetgeving zijn niet-ingezeten financiële instellingen onderworpen aan vennootschapsbelasting over op het grondgebied van Portugal vervallen rente. Deze vennootschapsbelasting wordt tegen het definitieve tarief van 20% als bronheffing geheven over de bruto-inkomsten zonder dat kostenafrek mogelijk is. Bij ingezeten financiële instellingen worden de netto-inkomsten belast tegen het algemene tarief van 25%, zonder inhouding van bronbelasting. De Portugese vennootschap Brisal Auto Estradas do Litoral S.A. en de Ierse bank KBC Finance Ireland waren partij bij een financieringsovereenkomst. In het kader van die overeenkomst was Brisal in bepaalde maanden gedurende de periode 2005 tot en met 2007 verplicht om KBC rentebedragen te betalen. Van deze rentebedragen werd door Brisal bedragen ingehouden en als bronbelasting voor KBC afgedragen aan de Portugese belastingdienst. Brisal en KBC maakten beide bezwaar tegen deze verplichting om ter voldoening van de Portugese vennootschapsbelasting een deel van de rente in te houden, aangezien niet-ingezeten financiële instellingen hierdoor ten opzichte van ingezeten financiële instellingen op ongeoorloofde wijze worden gediscrimineerd. In het bijzonder verzoekt KBC dat de kosten voor herfinanciering van het door haar verstrekte krediet fiscaal in aanmerking worden genomen. De verwijzende rechter die over het geschil moet oordelen heeft prejudiciële vragen gesteld. Volgens A-G Kokott is de Portugese regeling in strijd met de vrijheid van dienstverlening omdat het beperkt belastingplichtigen, zoals KBC, niet toestaat financieringskosten in aftrek te brengen die, uitgedrukt in een aandeel in de algemene kosten van de belastingplichtige, rechtstreeks kunnen worden toegerekend aan de belaste activiteit. Het is aan de verwijzende rechter te bepalen in hoeverre algemene kosten rechtstreeks kunnen worden toegerekend aan de belaste activiteit. De verwijzende rechter moet daarbij rekening houden met de daadwerkelijk gemaakte kosten. Ten slotte meent de advocaat-generaal dat de inbreuk op de vrijheid van dienstverrichting niet kan worden gerechtvaardigd.

Zaak Brisal C-018/15

Conclusie A-G Kokott 17 maart 2016

Bron: *curia.eu; ECLI:EU:C:2016:182*

Geen vrijstelling volksverzekeringen voor Rijnvarende

Nederlander X woonde in 2011 in Nederland en was jonger dan 65 jaar. Hij was dat jaar werkzaam aan boord van een binnenvaartschip dat eigendom was van de in Nederland gevestigde B. X was in 2011 in dienstbetrekking bij de in Luxemburg gevestigde C SA. Het schip werd geheel 2011 met winsttoegmerk gebruikt in de vaart op de Rijn, de zijrivieren van de Rijn en haar verbindingen naar België en het schip was voorzien van een certificaat in de zin van artikel 22 van de herziene Rijnvaartakte. De inspecteur verleende niet de vrijstelling van premieheffing volksverzekeringen waar X om had gevraagd. X ging in beroep. Hof Den Haag verwees naar een arrest van de Hoge Raad van 24 oktober 2014. Het Hof besliste dat niet de toewijzingsregels van artikel 13 van EG-Verordening 883/2004 golden maar de speciale 16-overeenkomst. X was een rijnvarende in de zin van en zijn verzekeringsplicht voor de volksverzekeringen werd bepaald door de wetgeving van de staat op het grondgebied waarvan zich de zetel bevond van de onderneming waartoe het schip behoorde aan boord waarvan X zijn beroepsarbeid verrichtte. Het Hof verklaarde het hoger beroep van X ongegrond.

Hof Den Haag 22 maart 2016, BK-15/00330

Bron: ktr. Eindhoven; ECLI:NL:GHDHA:2016:791; FutD 2016-0875;

Rendementsgrondslag box 3 niet in strijd met art. 1 Eerste Protocol (bij het EVRM)

Belanghebbende is in hoger beroep gekomen tegen de aan hem overeenkomstig de aangifte opgelegde aanslag IB 2011, waarin een belastbaar inkomen uit sparen en beleggen in aanmerking is genomen van € 71.878. In geschil is of de wetgever door het voordeel uit sparen en beleggen te bepalen op 4% van de rendementsgrondslag voor zover deze meer bedraagt dan het heffingvrije vermogen, art. 1 Eerste Protocol (bij het EVRM) heeft geschonden en of dit stelsel in het individuele geval van belanghebbende in strijd is met art. 1 EP EVRM omdat het voor belanghebbende leidt tot een buitensporig zware last. Het Hof oordeelt dat belanghebbende met hetgeen hij heeft aangevoerd niet heeft voldaan aan de twee in Hoge Raad 3 april 2015, nr. 3/04247, ([NTFR 2015/1298](#)) geformuleerde, cumulatieve criteria, te weten dat het destijds door de wetgever voor langere tijd veronderstelde rendement van 4% voor particuliere beleggers niet meer haalbaar is en dat deze beleggers daarom, mede gelet op het toepasselijke tarief, worden geconfronteerd met een buitensporig zware last. Weliswaar blijkt uit het door de Commissie Van Dijkhuijzen in 2013 uitgebrachte rapport dat in de periode 2001 – 2012 zowel de nominale als de reële rendementen op aandelen, termijn deposito's, spaarrekeningen en betaalrekeningen achterbleven bij het veronderstelde rendement van gemiddeld 4% per jaar, dat alleen de kapitaalmarktrente ('lange rente') over die periode in de buurt kwam van het veronderstelde rendement van 4% nominaal per jaar en dat op spaarrekeningen een reëel rendement van gemiddeld slechts 0,5% per jaar werd behaald, doch hieruit kan niet de conclusie worden getrokken dat de belastingplichtigen het veronderstelde rendement van gemiddeld 4% per jaar in de genoemde periode niet hebben behaald en in latere jaren niet zullen behalen. Dit zou slechts anders zijn indien zou komen vast te staan dat een rendement van 4% nominaal per jaar over de gehele breedte van de mogelijke beleggingsvormen structureel onhaalbaar is. Dat zulks het geval is, heeft belanghebbende niet aannemelijk gemaakt. Voorts heeft belanghebbende niet aannemelijk gemaakt dat het forfaitaire stelsel voor belanghebbende leidt tot een individuele, buitensporig zware last. (Hoger beroep ongegrond.)

Hof Den Haag 23 maart 2016, 15/00909

Bron: ECLI:NL:GHDHA:2016:945;

Wijziging Dagloonbesluit geen ontneming van eigendom

Artikel 12, eerste lid, van het Dagloonbesluit werknemersverzekeringen is niet in strijd met het Eerste Protocol bij het EVRM. In het geval van appellant is door de wijziging van de dagloongarantie WW geen bestaand eigendomsrecht ontnomen. Evenmin was ten tijde van zijn aanspraak op werkloosheidsuitkering op 3 februari 2014 sprake van een legitieme verwachting dat de uitkering zou worden gebaseerd op de dagloongarantie WW zoals die gold voor 1 juni 2013.

Volgens vaste rechtspraak van het Europese Hof voor de Rechten van de Mens beschermt artikel 1 van het Eerste Protocol niet het recht zich eigendom te verwerven en evenmin de aanspraak op een uitkering van een bepaalde hoogte. Noch artikel 12 van het Dagloonbesluit, noch de toepassing van deze bepaling in dit geval, is dan ook in strijd met artikel 1 van het Eerste Protocol.

Artikel 12, eerste lid, van het Dagloonbesluit is niet in strijd met artikel 26 IVBPR en artikel 14 EVRM. In dit verband is betoogd dat er sprake is van een ongeoorloofd onderscheid tussen

werknemers die er (toevallig) in slagen om aansluitend aan het eindigen van hun arbeidsovereenkomst ander werk te vinden en werknemers die dat niet lukt. Voorts is gewezen op de categorie starters en flexwerkers ten aanzien van wie de Minister van Sociale Zaken en Werkgelegenheid in een brief aan de voorzitter van de Tweede Kamer der Staten-Generaal van 27 november 2015 (Kamerstukken II 2015/2016, 34 351, nr. 1) heeft meegedeeld in overleg met het Uvv de mogelijkheid te bezien van een aparte overgangsregeling op grond waarvan eenmalig een bedrag wordt verstrekt ter compensatie van de nadelige effecten van het Dagloonbesluit. Dit levert geen strijd op met genoemde verdragsbepalingen, alleen al omdat hier geen sprake is van gelijke gevallen. Het gaat om verschillende groepen werknemers die in andere omstandigheden verkeren. Ten slotte is betoogd dat het Dagloonbesluit ertoe leidt dat oudere werknemers en werknemers die in dienst zijn van een uitzendbureau, meer getroffen worden, omdat zij vaker van werkgever wisselen en daarmee een grotere kans hebben, dat zij werk moeten aanvaarden tegen een lager loon dan zij in het voorgaande dienstverband hebben genoten. Er zijn geen voldoende (statistische) gegevens voorhanden waaruit de juistheid van deze stelling kan worden afgeleid. Niet aannemelijk is geworden dat sprake is van een vermoeden van indirecte discriminatie.

CRvB 30 maart 2016, 15-893 WW; 15/3583 WW; 14-3245 WW; 15-478 WW; 14-4210 WW; 14-6878 WW; 14-5425 WW; 14-6288 WW; 14 -5428 WW; 15-492 WW; 14-3976 WW; 14-5953 WW; 14-5166 WW; 14-5012 WW

Bron: *ECLI:NL:CRVB:2016:1101; 1102; 1103; 1105; 1106; 1109; 1110; 1111; 1112; 1113; 1114; 1115; 919; 1009;*

Op chauffeurs blijft de Nederlandse wetgeving van toepassing

De Rechtbank Amsterdam heeft een constructie om chauffeurs onder het Cypriotische sociale zekerheidsstelsel te krijgen, afgewezen. De constructie had volgens de rechtbank te weinig realiteitswaarde om verzekeringsplicht op Cyprus in plaats van Nederland, te bereiken. De chauffeurs werken in diverse lidstaten van de EU, maar minder dan 25% in Nederland. Zij werkten al vele jaren voor Nederlandse werkgevers en zijn in 2011 een schriftelijke arbeidsovereenkomst aangegaan met een Cypriotische vennootschap. Alsdan is dan de sociale zekerheid van toepassing van de lidstaat waar de werkgever is gevestigd. De rechter oordeelt echter dat de toepasselijke wetgeving niet wordt vastgesteld op grond van de op papier gemaakte keuze, maar aan de hand van alle relevante feiten en omstandigheden. Omdat de chauffeurs reeds werkzaamheden verrichtten voor de Nederlandse transportbedrijven waarvan zij in dienst waren en dit nadien (i.e. na aangaan nieuwe arbeidsovereenkomst) hebben voortgezet en er feitelijk geen wezenlijke veranderingen zijn geweest, mist het nodige realiteitsgehalte. De rechtbank concludeert daarmee dat de chauffeurs gewoon in Nederland verzekerd zijn gebleven.

Rb Amsterdam 25 maart 2016, AMS 14/5265

Bron: *SVB; ECLI:NL:RBAMS:2016:1638;*

Opm. Het betreft hier de AFMB-zaak. Tegenpartij heeft hoger beroep ingesteld.

Oordeel over sociale verzekeringsplicht door SVB onjuist

Een op Cyprus gevestigde werkgever detachert dek-personeel zoals matrozen, stuurmannen, koks en kapteins op olie- en gastankers die varen op de Rijn. Deze Rijnvarenden wonen in Nederland. De werkgever heeft de SVB verzocht te bepalen dat de Cypriotische socialezekerheidswetgeving van toepassing is op al haar werknemers. Bij het verzoek is een lijst met werknemers gevoegd alsmede de aanvragen van deze werknemers aan de SVB om een artikel 16-overeenkomst af te sluiten. In een artikel 16-overeenkomst kunnen twee of meer lidstaten in onderlinge overeenstemming een overeenkomst afsluiten op grond waarvan de wetgeving van een van de betrokken lidstaten voor de werknemer als toe te passen wetgeving wordt aangewezen. De SVB heeft naar aanleiding van dit verzoek verzocht om nadere informatie over de werkzaamheden van de desbetreffende werknemers. De werkgever heeft op dit verzoek gereageerd en in die reactie onder meer vermeld dat een bepaling in het contract met de werknemer is opgenomen waarin staat dat een werknemer direct contact moet opnemen met de werkgever als hij meer dan 25% van zijn werkzaamheden in zijn woonstaat (Nederland) verricht. Indien een werknemer meer dan een substantieel gedeelte (25%) van zijn werkzaamheden verricht in de staat waar hij woont is de werknemer in beginsel in die staat verplicht sociaal verzekerd. Een nadere onderbouwing waaruit de feitelijke situatie blijkt, heeft de werkgever echter achterwege gelaten. Daarnaast heeft de werkgever verklaard dat een aantal vragen over de namen en thuishavens van de schepen "niet relevant zijn en dus niet hoeven te worden beantwoord".

De SVB heeft het verzoek afgewezen en de Nederlandse socialeverzekeringswetgeving van toepassing verklaard. De SVB heeft gesteld dat de werkgever niet voldoende heeft onderbouwd dat

de werknemers minder dan 25% van hun arbeidstijd in Nederland werkzaam waren, waardoor de SVB genoodzaakt is om ervan uit te gaan dat de werknemers waarschijnlijk ten minste 25% in Nederland werkzaam zijn. Tegen het afwijzende besluit van de SVB hebben meerdere werknemers beroep ingesteld.

Bij het beoordelen van het beroep stelt de rechtbank als eerste het geldende recht vast. Daarvoor dient de rechtbank te bepalen waar de zetel of vestigingsplaats van de werkgever is. Het begrip zetel of vestigingsplaats wordt door de rechtbank gedefinieerd als: "de zetel of vestigingsplaats waar de voornaamste beslissingen betreffende de onderneming worden genomen en waar de centrale bestuurstaken worden uitgeoefend". De werkgever geeft aan dat op Cyprus de besprekingen met de Raad van Bestuur plaatsvinden en beslissingen betreffende operationele en strategische keuzes worden gemaakt. De SVB deelt deze mening niet maar heeft hier geen feiten tegenover gesteld waaruit blijkt dat de zetel van de werkgever zich ergens anders zou kunnen bevinden. De rechtbank concludeert op basis van de door de werkgever overgelegde informatie dat de werkgever is gevestigd op Cyprus. Vervolgens concludeert de rechtbank dat Verordening (EG) nr. 883/2004 (hierna: de Verordening) bepaalt van welk land het socialezekerheidsstelsel van toepassing is op de werknemers.

Volgens artikel 13, eerste lid van de Verordening is de werknemer die een substantieel gedeelte (25%) van zijn werkzaamheden verricht in de staat waar hij woont, in die staat sociaal verzekerd. De rechtbank is van mening dat de werkgever onvoldoende informatie heeft verschaft aan de SVB. Dat de werknemers volgens de werkgever moesten melden wanneer ze meer dan 25% van hun werktijd in een lidstaat werkten is volgens de rechtbank geen feitelijke onderbouwing van de situatie. De rechtbank overweegt dat de werkgever heeft nagelaten om voldoende gegevens te verstrekken aan de SVB waardoor, volgens de rechtbank, de SVB niet kon bepalen tot welke uitkomst de aanwijzingsregels van de Verordening moesten leiden.

De SVB heeft uiteindelijk op basis van vermoedens vastgesteld dat de werknemers meer dan 25% van hun werktijd in Nederland werkten. Het vaststellen van de plaats waar werknemers hun werkzaamheden verrichten op basis van vermoedens is volgens de rechtbank onjuist. Bij gebrek aan relevante informatie gaat de bewijslastregel niet zo ver dat het juist is om te veronderstellen dat de werknemers meer dan 25% van hun werktijd in Nederland werkten. Dat dit mogelijk het geval is voor een aantal werknemers, doet volgens de rechtbank zeker niet af van het feit dat dit niet zo hoeft te zijn voor alle werknemers. Ook de betwisting van de SVB dat de werkgever niet gevestigd is op Cyprus is niet gestoeld op feiten. Uit het dossier valt volgens de rechtbank niet af te leiden dat de SVB gebruik heeft gemaakt van haar mogelijkheden om hiernaar onderzoek te doen. Dit was mogelijk geweest door bijvoorbeeld contact op te nemen met de Cypriotische zusterorgaan. De rechtbank concludeert dan ook, tot slot, dat de SVB het bestreden besluit niet met de te verwachten vereiste zorgvuldigheid heeft voorbereid. Het beroep van de werknemers is gegrond verklaard en het bestreden besluit is vernietigd. De SVB is opgedragen opnieuw op het bezwaar te beslissen.

Rb Noord-Nederland 30 maart 2016, nr. LEE 15/2056

Bron: SVB; ECLI:NL:RBNNE:2016:1421 ;

Opm. Het betreft hier de Atlantis-Cyprus zaak. De SVB heeft hoger beroep aangetekend.

Amerikaanse militair is verzekerd voor de AWBZ en is verplicht een Zorgverzekering af te sluiten

Belanghebbende woont in Nederland. Hij was tot september 2015 actief soldaat van het leger van de VS. Hij betaalt in de VS belasting en sociale premies. Hij heeft bij de SVB stukken overgelegd dat hij volgens het Tricare Overseas Program verzekerd is tegen ziektekosten. De SVB heeft bij Besluit van 20 december 2012 aan betrokkene meegedeeld dat hij vanaf 8 juli 2012 (datum vestiging in Nederland) verzekerd is voor de AWBZ. Daarbij is specifiek erop gewezen dat het Verdrag NL-VS inzake sociale zekerheid geen bepaling bevat over het recht op zorg en daarom belanghebbende niet uitgesloten is van de verplichte verzekering voor de AWBZ. Tegen dit besluit heeft belanghebbende geen bezwaar gemaakt.

Bij brief van 18 maart heeft ZIN belanghebbende gemaand om een zorgverzekering af te sluiten. Belanghebbende geeft geen gehoor aan deze brief. Vervolgens legt ZIN een boete op. Tegen deze boete tekent belanghebbende bezwaar aan, maar dat wordt afgewezen.

Vraag is Tricare een regeling die valt onder bepalingen van de Zorgverzekeringswet (met namede hoofdstukken 2 en 3)? De Rb Den Haag oordeelt dat ZIN eerst maar eens een onderzoek daar naar moet doen en stelt belanghebbende in het gelijk. ZIN tekent hoger beroep aan.

De Centrale Raad komt tot de volgende beoordeling:

4.1.1. Ingevolge artikel 2, eerste lid, van de Zvw, zoals deze bepaling luidde ten tijde hier van belang, is degene die ingevolge de AWBZ en de daarop gebaseerde regelgeving van rechtswege verzekerd is, verplicht zich krachtens een zorgverzekering te verzekeren of te laten verzekeren tegen het in artikel 10 van die wet bedoelde risico.

4.1.2. Ingevolge artikel 9a, eerste lid, van de Zvw, gaat het Zorginstituut op basis van vergelijking van bij ministeriële regeling aan te wijzen bestanden na welke verzekeringsplichtigen in weerwil van hun verzekeringsplicht niet krachtens een zorgverzekering verzekerd zijn. Ingevolge artikel 9a, tweede lid, van de Zvw, zendt het Zorginstituut een verzekeringsplichtige als bedoeld in het eerste lid een schriftelijke aanmaning om zich binnen een termijn van drie maanden, te rekenen vanaf de datum van verzending van de aanmaning, alsnog op grond van zo een verzekering te verzekeren of te laten verzekeren.

4.1.3. Ingevolge artikel 9b, eerste lid, van de Zvw, legt het Zorginstituut, indien een verzekeringsplichtige aan wie een aanmaning als bedoeld in artikel 9a is verzonden, niet binnen drie maanden na verzending daarvan verzekerd is, hem een bestuurlijke boete op. Ingevolge artikel 9b, tweede lid, van de Zvw, is de hoogte van de boete gelijk aan driemaal de tot een maandbedrag herleide standaardpremie, bedoeld in de Wet op de zorgtoeslag. Ingevolge artikel 9b, vijfde lid, van de Zvw deelt het Zorginstituut tegelijk met de oplegging van de boete mee wat de gevolgen zullen zijn indien de verzekeringsplichtige niet binnen een termijn van drie maanden, te rekenen vanaf de dag van verzending van de beschikking tot oplegging van de boete, alsnog verzekerd zal zijn.

4.2. Betrokkene heeft blijkens zijn beroepschrift in de veronderstelling verkeerd dat hij niet ingevolge de AWBZ verplicht verzekerd was en verder dat hij met de verzekering bij TRICARE, heeft voldaan aan de in de Zvw opgenomen verplichting een zorgverzekering af te sluiten.

4.3. De Svb heeft met inachtneming van het tussen het Koninkrijk der Nederlanden en de Verenigde Staten gesloten verdrag bepaald dat betrokkene als ingezetene van Nederland vanaf 8 juli 2002 verzekerd is voor de AWBZ. Het in die zin genomen besluit van 20 december 2012 staat in rechte vast, ook na een herbeoordeling door de Svb. Anders dan betrokkene veronderstelt, is hij dan ook verplicht zich krachtens een zorgverzekering te verzekeren tegen het in artikel 10 van de Zvw bedoelde risico.

4.4. Aan de onder 4.3 genoemde verplichting is slechts voldaan nadat betrokkene een zorgverzekering heeft afgesloten die voldoet aan de bij en krachtens de hoofdstukken 2 en 3 van de Zvw gestelde regels. Onder verwijzing naar zijn uitspraak van 18 juni 2014 (ECLI:NL:CRVB:2014:2115), waarin de Raad zich geschaard heeft achter de uitspraken van de Afdeling van 25 juli 2012, treft het hoger beroep van het Zorginstituut doel. Het Zorginstituut heeft zich terecht op het standpunt gesteld dat niet is voldaan aan de in artikel 25 van de Zvw neergelegde meldingsverplichting en dat de verzekering van TRICARE niet aan de bij en krachtens de hoofdstukken 2 en 3 van de Zvw gestelde regels voldoet.

4.5. Gelet op wat in 4.4 is overwogen, is voor een onderzoek als door de rechtbank noodzakelijk geacht, geen plaats. De aangevallen uitspraak dient dan ook te worden vernietigd.

CRvB 6 april 2016, 14/2198 ZVW

Bron: ECLI:NL:CRVB:2016:1321

Belgische behandeling van dividenden niet in strijd met EU-recht

[] en [], inwoners van België, bezaten in 2010 een participatie in de in Polen gevestigde vennootschap 'Auto Truck Centrum'. Van deze vennootschap ontvingen zij een dividend van omgerekend ongeveer € 15.000. Over de betaling van dit dividend werd in Polen belasting geheven. De verrekening van de Poolse belasting met de Belgische inkomstenbelasting, conform art. 285 van het Belgische Wetboek van de inkomstenbelasting 1992, werd hun geweigerd. Belastingplichtigen zijn hier tegen in bezwaar gekomen met als argument dat zij in strijd met het Unierecht worden gediscrimineerd. Voor belastingplichtigen die een participatie hebben in een vennootschap die niet in Polen is gevestigd maar in bepaalde derde landen is verrekening van de buitenlandse belasting immers wel mogelijk. De verwijzende rechter die over de zaak moet oordelen heeft prejudiciële vragen gesteld. A-G Kokott meent dat uit de verschillende reikwijdte van bescherming die art. 63 VWEU biedt aan investeringen in andere lidstaten enerzijds en derde landen anderzijds volgt dat de minder gunstige behandeling van dividenden uit een lidstaat ten opzichte van dividenden uit een derde land eveneens een beperking van de vrijheid van

kapitaal vormt. Aangezien in casu geen verrekening van de bronbelasting op dividenden mogelijk is, terwijl dit wel zou gebeuren als de vennootschap in het derde land zou zijn gevestigd, vormt de onderhavige regeling een beperking van het vrije kapitaalverkeer. Echter, aangezien België op grond van het dubbelbelastingverdrag met het derde land verplicht is te voorzien in een algemene verrekening van de bronbelasting op dividenden, is de beperking van de vrijheid van het kapitaalverkeer in dit geval gerechtvaardigd.

Zaken Riskin en Timmermans, C-176/15

Conclusie A-G Kokott HvJ EG 12 april 2016

Bron: curia.eu;

Ook renseigneringsplicht voor filialen in land met bankgeheim

Sparkasse Allgäu is een kredietinstelling in de zin van Richtlijn 2006/48 die op grond van een in de Bondsrepubliek Duitsland verleende vergunning werkzaam is. Zij heeft onder meer een onzelfstandig bijkantoor in Oostenrijk. In Oostenrijk is het bijkantoor onderworpen aan een strafrechtelijk gesanctioneerd bankgeheim. Op 25 september 2008 heeft het Finanzamt Kempten Sparkasse Allgäu verzocht om informatie te verstrekken over de periode vanaf 1 januari 2001 met betrekking tot de klanten van haar Oostenrijkse bijkantoor die Duitse ingezetenen waren op het moment van hun overlijden. Dit op grond van par. 33 van de Duitse wet op de erf- en schenkbelasting. Sparkasse Allgäu heeft tegen deze beslissing bezwaar gemaakt dat, net als haar beroep in rechte in eerste aanleg, is afgewezen. Sparkasse Allgäu heeft vervolgens beroep in 'Revision' ingesteld bij het Bundesfinanzhof. Het Bundesfinanzhof heeft prejudiciële vragen gesteld en wil weten of de regeling van par. 33 in strijd is met art. 49 VWEU. Duitse kredietinstellingen kunnen immers ontmoedigd worden om via een bijkantoor in Oostenrijk commerciële activiteiten te verrichten. Het HvJ meent dat hieruit echter niet de conclusie kan worden getrokken dat art. 33 moet worden aangemerkt als een beperking van de vrijheid van vestiging. Volgens het Hof vloeien de nadelige gevolgen die par. 33 kan veroorzaken, voort uit de parallelle uitoefening door twee lidstaten van hun bevoegdheden (enerzijds reglementering van de verplichtingen van kredietinstellingen ten aanzien van hun klanten wat betreft de eerbiediging van het bankgeheim en anderzijds de fiscale controles).

Zaak Sparkasse Allgäu, C-522/14

HvJ 14 april 2016

Bron: curia.eu; FutD 2016-0972;

Geen verzekerde in de zin van de AKW, geen recht op KB

Direct voorafgaand aan 1 januari 2000 ontving appellant geen WAO-uitkering omdat deze hem op grond van artikel 25 WAO volledig was geweigerd. Hij had dus geen recht op een uitkering die ten minste gelijk was aan 35% van het wettelijk minimumloon. Appellant was voorafgaand aan 1 januari 2000 niet verzekerd op grond van artikel 26 van het Besluit uitbreiding en beperking kring verzekerden volksverzekeringen 1999 (KB 746) en is dus niet op grond van artikel 27 verzekerd gebleven. In artikel 27, tweede lid, van KB 746 is neergelegd dat het recht op kinderbijslag niet herleeft als een belanghebbende op een later moment wel weer aan de in artikel 26 genoemde voorwaarden gaat voldoen. Dat appellant met ingang van 28 april 2000 weer een uitkering op grond van de WAO is gaan ontvangen, leidt er daarom niet toe dat hij opnieuw verzekerd is geraakt voor de AKW.

CRvB 4 september 2015, 13-3172 AKW

Bron: ECLI:NL:CRVB:2015:3039

De Hoge Raad verklaart het beroep in cassatie niet ontvankelijk met toepassing van artikel 80a RO.

HR 15 april 2016, 15/04641

Bron: ECLI:NL:HR:2016:659

Nederlandse premies AWBZ en ZVW over Australisch pensioen terecht

De in 1947 geboren X woonde in Nederland en had zowel de Nederlandse als de Australische nationaliteit. In 2009 ontving hij uitsluitend een pensioen van € 20.002 uit Australië dat hij had opgebouwd in overheidsdienst. Voor het gehele bedrag was een aftrek ter voorkoming van dubbele belasting verleend, maar volgens de inspecteur was X wel premies AWBZ en Zorgverzekeringswet (ZVW) verschuldigd. X ging in beroep en stelde dat hij door de onderworpenheid van zijn pensioen aan de Australische belastingheffing, in feite ook in Australië was onderworpen aan een premieheffing voor sociale zekerheid en medische verzorging. De heffing van premie AWBZ en ZVW was volgens X daarom onredelijk en onbillijk. Hof Arnhem-Leeuwarden (zie FutD 2015-1982) besliste dat de heffing van belasting door Australië niet kon worden aangemerkt als premieheffing

en verklaarde het hoger beroep van X ongegrond. De Hoge Raad besliste op het beroep in cassatie van X dat de er geen aanleiding was om te veronderstellen dat de wetgever met "premieheffing krachtens een wettelijke regeling inzake uitkeringen bij ouderdom en overlijden" in artikel 2.3, onderdeel b, van de Regeling Wfsv (tekst 2009) en "premieheffing krachtens een wettelijke regeling inzake ziektekosten" in artikel 5.6, onderdeel b, Regeling Zorgverzekeringswet (tekst 2009) ook het oog had gehad op de heffing van belasting in een belastingstelsel dat mede strekte tot de financiering van de sociale zekerheid. De Hoge Raad verklaarde het beroep in cassatie van X ongegrond.

HR 22 april 2016, 15/03689

Bron: Ktr. Zwolle; ECLI:NL:HR:2016:704; FutD 2016-1043;

Nationale wetgeving + Koppelingswet

KB 746, BUB 1999

Geen recht op AKW omdat niet aan de voorwaarden van artikel 26 van KB 746 wordt voldaan

Belanghebbende is in maart 2000 vanuit Nederland naar Marokko verhuisd. Hij ontving een uitkering op grond van de Wet op de arbeidsongeschiktheidsverzekering (WAO), die met ingang van 2 april 2001 is ingetrokken. In juni 2008 is aan Belanghebbende met ingang van 2 april 2001 weer een WAO-uitkering toegekend. De Svb heeft geweigerd aan belanghebbende kinderbijslag ingevolge de Algemene Kinderbijslagwet (AKW) toe te kennen respectievelijk met ingang van het derde kwartaal van 2007 en het vierde kwartaal van 2010, op de grond dat hij niet verzekerd is voor de AKW. Deze weigeringen hebben in beroep stand gehouden.

Bij besluit van 13 mei 2013 heeft de Svb geweigerd kinderbijslag aan belanghebbende toe te kennen, omdat hij niet verzekerd is voor de AKW. Bij het bestreden besluit van 28 augustus 2013 is het bezwaar tegen het besluit van 13 mei 2013 ongegrond verklaard. Daarbij is vastgesteld dat belanghebbende over het tweede kwartaal van 2012 tot en met het tweede kwartaal van 2013 geen recht heeft op kinderbijslag.

Belanghebbende heeft in hoger beroep aangevoerd dat hij een WAO-uitkering ontvangt en dat hij recht heeft op kinderbijslag.

Vastgesteld moet worden dat belanghebbende in ieder geval vanaf zijn vertrek uit Nederland in maart 2000 niet meer verplicht verzekerd is geweest ingevolge de volksverzekeringen, omdat hij toen geen ingezetene van Nederland meer was en hij geen werkzaamheden in loondienst hier te lande heeft verricht ter zake waarvan hij aan de loonbelasting was onderworpen. Verder is Belanghebbende ook niet op grond van het Besluit uitbreiding en beperking kring verzekerden volksverzekeringen 1999 van 24 december 1998, Stb. 746 (KB 746), verzekerd geweest of gebleven ingevolge de volksverzekeringen. Op grond van artikel 26 van KB 746 waren buiten Nederland wonende personen die bepaalde Nederlandse uitkeringen ontvingen, voor 1 januari 2000 onder bepaalde omstandigheden verplicht verzekerd ingevolge de volksverzekeringen. Dit artikel is echter met ingang van 1 januari 2000 vervallen. Alleen voor personen die tot aan 1 januari 2000 verzekerd waren op grond van artikel 26 van KB 746 is in artikel 27 van KB 746 een overgangsregeling getroffen inhoudende dat gedurende een bepaalde termijn artikel 26 van KB 746 voor de toepassing van de AKW nog op hen van toepassing blijft, voor zover vóór 1 januari 2000 - en met name in het vierde kwartaal van 1999 - recht bestond op kinderbijslag. Deze overgangsregeling is sinds 1 januari 2006 opgenomen in artikel 7c van de AKW.

Belanghebbende was vóór 1 januari 2000 niet verzekerd op grond van artikel 26 van KB 746. Hij was toen verzekerd ingevolge de volksverzekeringen op grond van de hoofdregel van artikel 6 van de AKW. De overgangsregeling in artikel 27 van KB 746 is dan ook niet op belanghebbende van toepassing. Het feit dat met terugwerkende kracht met ingang van 2 april 2001 aan belanghebbende weer een WAO-uitkering is toegekend, kan niet leiden tot verzekering ingevolge de volksverzekeringen. De Svb heeft derhalve terecht beslist dat belanghebbende over het tweede kwartaal van 2012 tot en met het tweede kwartaal van 2013 geen recht heeft op kinderbijslag, omdat hij niet verzekerd is krachtens de AKW.

CRvB 25 maart 2016, 14/4480 AKW

Bron: ECLI:NL:CRVB:2016:1076

Werkzaamheden voor internationale tribunalen leidt tot korting op de AOW

Belanghebbende is als chauffeur werkzaam geweest voor het Joegoslavië en Sierra Leone tribunaal. Op hem was het interne systeem van toepassing. Bij het bereiken van de AOW-gerechtigde leeftijd wordt hij geconfronteerd met een korting van 38% op zijn uitkering en van 28% op de toeslag. Hij is niet zo van gecharmeerd en dient bezwaar en beroep in. De Centrale Raad komt tot de conclusie dat uitsluiting van de nationale verzekering niet in strijd is met het discriminatieverbod of artikel 1 van het Eerste Protocol EVRM. Evenmin is sprake van een verdacht onderscheid als genoemd in artikel 14 van het EVRM en artikel 26 van het IVBPR.

CRvB 22 mei 2015, 13/5811 AOW

Bron: ECLI:NL:CRVB:2015:1851;

De Hoge Raad doet de zaak onder verwijzing naar artikel 81, lid 1 Wet rechtelijke organisatie af.

HR 8 april 2016, 15/02949

Bron: ECLI:NL:HR:2016:588

Artikel 11 KB 746 levert geen strijd op

Niet verzekerd voor de AOW. De uitsluiting van de verzekering op basis van artikel 11 van KB 164 is niet in strijd met het Verdrag van Wenen inzake diplomatiek verkeer. De bedoeling bij de onderhavige beperking van de verzekeringsplicht is om samenloop van Nederlandse regelingen met buitenlandse regelingen te voorkomen. Eén van de uitgangspunten is voorts dat de uitsluiting van de verzekeringsplicht van diplomaten de onafhankelijkheid van andere mogendheden waarborgt. Diplomatieke ambtenaren dienen terug te kunnen vallen op de sociale bescherming van de mogendheid waar zij voor werken, evenals hun inwonende gezinsleden. Het niet toekennen van het sociaal voordeel is een passende en evenredige maatregel in het licht van de aard van het dienstverband van de echtgenoot van betrokkene en de daaraan gekoppelde voorrechten en immuniteiten.

CRvB 15 april 2016, 11/4721 AOW

Bron: ECLI:NL:CRVB:2016:1434

Geen verzekerde ingevolge ANW, geen nabestaandenuitkering voor weduwe

CRvB 4 maart 2016, 14/5382 ANW ECLI:NL:CRVB:2016:776

CRvB 4 maart 2016, 14/4053 ANW ECLI:NL:CRVB:2016:804

CRvB 18 maart 2016, 14/6192 ANW ECLI:NL:CRVB:2016:986

CRvB 29 april 2016, 14/5780 ANW: ECLI:NL:CRVB:2016:1584

Korting wegens niet verzekerde jaren/ niet aangetoond dat in Nederland is gewerkt

CRvB 19 februari 2016, 14/2654 AOW ECLI:NL:CRVB:2016:563

CRvB 1 april 2016, 14/4989 AOW ECLI:NL:CRVB:2016:1190

CRvB 1 april 2016, 14/2851 AOW ECLI:NL:CRVB:2016:1225

CRvB 1 april 2016, 13/5141 AOW ECLI:NL:CRVB:2016:1229

CRvB 29 april 2016, 14/2072 AOW ECLI:NL:CRVB:2016:1570

Uitspraken Raad van State in de zin van Koppelingswet en Wet Arbeid Vreemdelingen

28 januari 2016

ECLI:NL:RVS:2016:1078

2 maart 2016

ECLI:NL:RVS:2016:378

9 maart 2016

ECLI:NL:RVS:2016:605

ECLI:NL:RVS:2016:617

ECLI:NL:RVS:2016:618

ECLI:NL:RVS:2016:647

ECLI:NL:RVS:2016:656

23 maart 2016

ECLI:NL:RVS:2016:776

23 maart 2016
ECLI:NL:RVS:2016:870
ECLI:NL:RVS:2016:871

4 april 2016
ECLI:NL:RVS:2016:932

13 april 2016
ECLI:NL:RVS:2016:995
ECLI:NL:RVS:2016:996
ECLI:NL:RVS:2016:1003

26 april 2016
ECLI:NL:RVS:2016:1131
ECLI:NL:RVS:2016:1135

Uitspraken van Rechtbanken inzake de WAV

Uitspraken in de zin van de AKW

Uitspraken in de zin van Wet werk en Bijstand

Rb Den Haag 9 februari 2016, 15/7398, ECLI:NL:RBDHA:2016:1079
CRvB 8 maart 2016, 14/1753, ECLI:NL:CRVB:2016:946
CRvB 19 april 2016, 14/1753, ECLI:NL:CRVB:2016:1405

Uitspraken in de zin van de AWBZ/Wlz

Uitspraken m.b.t. overige wetten

Raad van State 24 februari 2016, 201506890/1/A2, ECLI:NL:RVS:2016:501 (procedure over zorgtoeslag)

Financiering

Werknemersverzekeringen

Verzekeringsplicht

Zorgverlener had procesbelang maar VAR-WUO terecht herzien in VAR-loon

X was BIG-geregistreerd en verleende AWBZ-zorg in natura via zorgaanbieders. Voor het jaar 2013 had zij drie beschikkingen Verklaring arbeidsrelatie winst uit onderneming (VAR-WUO) gekregen, onder meer voor het geven van opleiding en verpleegkundige dienstverlening. Deze waren geautomatiseerd afgegeven op basis van het aanvraagformulier van X. Op 15 oktober 2013 herzag de inspecteur de VAR-WUO voor de zorgverlening in een VAR-loon uit dienstbetrekking voor de periode 15 oktober tot en met 31 december 2015. X ging in beroep. Rechtbank Noord-Nederland besliste dat X belang had bij haar beroep. Zij had gesteld dat ze schade had geleden door de herziening van de VAR en bij een niet-ontvankelijkverklaring zou een mogelijke schadeprocedure voor haar bij voorbaat kansloos zijn. Vervolgens besliste de Rechtbank dat de inspecteur de VAR-WUO had mogen verzoeken. X had niet alle vragen onjuist beantwoord, maar de vragen die wel onjuist waren beantwoord, waren van zo'n groot gewicht dat moest worden beslist dat sprake was van onjuist gepresenteerde feitelijke omstandigheden. Het ging daarbij om de vragen of de werkzaamheden eerder waren beoordeeld, of zij zonder toestemming van de [] kon worden vervangen en of dezelfde werkzaamheden bij de opdrachtgevers ook in loondienst werden uitgevoerd. Vervolgens concludeerde de Rechtbank dat sprake was van een gezagsverhouding tussen X en de zorgaanbieders, omdat de zorgaanbieders aanwijzingen en instructies gaven aan de zorgverleners en erop toezagen dat deze zich hielden aan de richtlijnen. Van zelfstandigheid van X ten opzichte van de zorgaanbieders was geen sprake. Volgens de Rechtbank moest de verhouding tussen X en de zorgaanbieders worden aangemerkt als een arbeidsovereenkomst in de zin van artikel 7:610 BW. De inspecteur had terecht een VAR-loon afgegeven. De Rechtbank verklaarde het beroep van X ongegrond.

Rb Noord-Nederland 15 oktober 2015, LEE 14/2168

Bron: ECLI:NL:RBNNE:2015:6291;

Gefingeerd dienstverband, uitkeringen WW/ ZW terecht teruggevorderd

Rb Den Haag 14 december 2016, AWB 14/7387

Bron: ECLI:NL:RBDHA:2015:15789

Zo ook Rb Den Haag in de uitspraak van 22 december 2015, SGR 15/5939

Bron: ECLI:NL:RBDHA:2015:15073

Zo ook Rb Den Haag 21 januari 2016, SGR 15/3670

Bron: ECLI:NL:RBDHA:2016:540

Au pair is alsnog werknemer

Het is niet ongebruikelijk dat jonge ouders een au-pair uitnodigen om naar Nederland te komen om ten hoogste één jaar in Nederland te verblijven om kennis te maken met de Nederlandse cultuur en samenleving. Het gastgezin zorgt dan voor vrije kost en inwoning en betaalt de au pair maandelijks zakgeld. Als tegenprestatie mag de au-pair alleen "licht huishoudelijke werkzaamheden" verrichten. Dit betekent dat de au pair alleen die werkzaamheden mag verrichten waarvoor in zijn/haar afwezigheid steeds een alternatief voorhanden is. In dat geval mag de au pair gedurende maximaal 30 uur per week voor dergelijke werkzaamheden worden ingezet.

Indien gastgezin en au pair zich aan deze uitgangspunten houden wordt er in het algemeen aangenomen dat er geen sprake is van een arbeidsovereenkomst. Bij een aanhoudende situatie kan echter alsnog een arbeidsovereenkomst ontstaan met, zoals uit onderstaande uitspraak volgt, alle gevolgen voor het gastgezin van dien.

Casus

De werknemster, geboren in 1983, is per 1 oktober 2008 als au pair bij gedaagden gaan werken. Zij is bij hen in huis gaan wonen, heeft mede zorg gedragen voor hun twee kinderen en heeft huishoudelijk werk gedaan. Na afloop van de au pair periode van een jaar is de werknemster voor gedaagden blijven werken voor dezelfde vergoeding. Per 1 januari 2013 is de vergoeding verhoogd. In februari 2013 heeft de werknemster, tijdens een vakantie van gedaagden, de woning verlaten. Zij heeft een brief van haar gemachtigde achtergelaten waarin zij zich op het standpunt stelt dat tussen partijen sprake is van een arbeidsovereenkomst en dat zij recht heeft op betaling van het minimumloon, vakantietoeslag en vakantiedagen. Verder heeft zij zich ziek gemeld. In kort geding heeft de kantonrechter geoordeeld dat sprake is van een arbeidsovereenkomst en is de loonvordering van de werknemster toegewezen. Onderhavige procedure betreft de bodemprocedure over de omvang van het verschuldigde salaris.

Kantonrechter Amersfoort

De kantonrechter gaat uit van de juistheid van door de werknemster overgelegde urenoverzichten, nu gedaagden deze onvoldoende hebben weersproken. Partijen hebben gedebatteerd over de vraag of een bedrag van € 500 per maand voor kost en inwoning in mindering mag worden gebracht op de loonvordering. De WML staat sinds 1 januari 2015 niet langer toe dat kost en inwoning als loon in natura worden betaald. Dat betekent echter niet zonder meer dat bij de berekening van de loonvordering geen rekening mag worden gehouden met de verstrekte kost en inwoning. Het verstrekken van kost en inwoning is achteraf gezien onverschuldigd gedaan. De aard van de prestatie sluit uit dat zij ongedaan wordt gemaakt. Nu partijen het erover eens zijn dat de kost en inwoning een waarde vertegenwoordigen van € 500 per maand, is de werknemster door deze prestatie verrijkt en is het redelijk dat zij de waarde van deze prestatie aan gedaagden vergoedt. Het totaalbedrag van € 19.250 aan kost en inwoning komt daarom in mindering op het door gedaagden aan achterstallig loon te betalen bedrag. De werknemster heeft voorts nog recht op vakantietoeslag, vakantiedagen, wettelijke verhoging en rente en, over de periode van arbeidsongeschiktheid, op loon over het gemiddeld aantal gewerkte uren in vier daaraan voorafgaande maanden.

Rb Midden-Nederland, 16 december 2015, 2601717 - AC EXPL 13-5975

Bron: ECLI:NL:RBMNE:2015:8797; Balans 20160130;

Invalleerkracht is werknemer

Belanghebbende verricht naast zijn timmerwerkzaamheden in zijn eenmanszaak werkzaamheden als invalleerkracht in het basisonderwijs. De inkomsten uit laatstgenoemde werkzaamheden heeft hij in zijn aangifte verantwoord als winst uit onderneming. De Inspecteur is van mening dat de onderwijsactiviteiten geen winst uit onderneming vormen.

Het Hof is van oordeel dat, nu geen sprake is van schijnovereenkomsten met de betreffende basisscholen, er sprake is van dienstbetrekkingen. Het Hof komt, anders dan de Rechtbank, tot de conclusie dat sprake is van arbeidsovereenkomsten en dat de voor het ondernemerschap vereiste zelfstandigheid ontbreekt.

Hof Den Bosch 15 januari 2016, 14/00720

Bron: *ECLI:NL:GHSHE:2016:75*

Opm. Uitspraak is eerst op 29 april 2016 gepubliceerd.

Sekswerkers waren niet bij coöperatie in dienstbetrekking

X was een coöperatie waarvan alleen prostituees lid konden worden. Na aanmelding van een lid via een website van X, sloot X een overeenkomst met het lid waarin een arbeids- en lidmaatschapsverhouding was vastgelegd. De leden moesten hun omzet, inclusief BTW, afdragen aan X die vervolgens het aan de leden uit te keren loon vaststelde op basis van de ontvangen omzetten minus de BTW en € 70 aan kosten. X droeg loonheffing af en betaalde de resterende bedragen uit aan de leden. De leden van X bepaalden zelf de prijzen van hun diensten en rekenden deze rechtstreeks met de klant af. X verzocht de inspecteur om een beschikking verzekeringsplicht voor de werknemersverzekeringen van de bij haar aangesloten prostituees, maar de inspecteur weigerde dit. De zaak kwam uiteindelijk bij de Hoge Raad, die het beroep in cassatie van X gegrond verklaarde en de zaak verwees naar Hof Amsterdam voor een onderzoek naar de vraag of privaatrechtelijke arbeidsovereenkomsten waren gesloten tussen X en haar leden. Hof Amsterdam heeft nu beslist dat dit niet het geval was. X was niet gerechtigd om haar leden gedurende een zekere tijd specifieke werkzaamheden te laten verrichten, zoals was vereist voor het aannemen van een arbeidsovereenkomst. Het stond de leden vrij om de door X (binnen het facilitaire kader) geformuleerde aanbevelingen met betrekking tot werktijden, de uitvoering van de werkzaamheden of de door hen gehanteerde tarieven op te volgen. Volgens het Hof was geen sprake van een gezagsverhouding en kon ook niet worden gezegd dat de leden zich tegenover X hadden verbonden om arbeid te verrichten.

Hof Amsterdam 9 februari 2016, 14/00687

Bron: *ECLI:NL:GHAMS:2016:422; Beeldkrant 23 februari 2016; FutD 2016-0493;*

Belanghebbende dient wegens afgegeven VAR-wuo als ondernemer te worden aangemerkt

Belanghebbende drijft sinds 1995 een onderneming. Van 2008 t/m 2013 heeft hij onder meer als verkeersvlieger gewerkt voor X bv, waarvoor hij in Polen was gestationeerd. Voorts heeft belanghebbende in 2009 en 2011 in Nederland en Congo als zelfstandig vlieginstructor gewerkt. Aan belanghebbende is ter zake van de door hem in 2009 voor X bv verrichte werkzaamheden een VAR-wuo afgegeven. De inspecteur heeft zich naar aanleiding van een boekenonderzoek op het standpunt gesteld dat belanghebbende bij X bv in dienstbetrekking was en corrigeert de aangiften 2009 en 2011 op een aantal punten. In geschil was onder meer of de door belanghebbende genoten inkomsten van X bv als winst uit onderneming dan wel als loon uit dienstbetrekking dienen te worden aangemerkt. Naar het oordeel van de rechtbank is de inspecteur gebonden aan de afgegeven VAR-wuo. Van een situatie waarbij belanghebbende op het aanvraagformulier niet alle vragen juist heeft beantwoord, was geen sprake. Evenmin is sprake van een geval waarbij de feitelijke omstandigheden afwijken van de door belanghebbende bij zijn aanvraag gepresenteerde omstandigheden. Dat belanghebbende bij zijn aanvraag heeft aangegeven dat hij vermoedde drie of meer opdrachtgevers te hebben, terwijl hij uiteindelijk in feite slechts twee (betalende) opdrachtgevers heeft gehad in 2009, acht de rechtbank onvoldoende zwaarwegend om aan de afgegeven VAR-wuo voorbij te kunnen gaan. Daarbij neemt de rechtbank in aanmerking dat een controlerend ambtenaar van de Belastingdienst hem bij aanvang van het boekenonderzoek heeft meegedeeld dat de afgegeven VAR-verklaring voor 2009 leidend zou zijn. (Beroep gegrond.)

Rb Den Haag 12 februari 2016, SGR 15/4120 en SGR 15/4937

Bron: *ECLI:NL:RBDHA:2016:1883*

Gefingeerd dienstverband, uitkeringen WW terecht teruggevorderd

CRvB 17 februari 2016, 14/3341 WW

Bron: *ECLI:NL:CRVB:2016:858*

Wel of geen dienstbetrekking

In geschil is de vraag of de leden van een coöperatieve vereniging verplicht verzekerd waren voor de werknemersverzekeringen. De vereniging had de inspecteur verzocht om een beschikking af te geven waarin die verzekeringsplicht werd bevestigd. De inspecteur was evenwel van mening dat geen sprake was van een dienstbetrekking (en dus niet van verzekeringsplicht). Vervolgens besliste de rechtbank dat er wel verzekeringsplicht bestond, oordeelde het Gerechtshof Den Haag dat de inspecteur toch gelijk had en besliste de Hoge Raad beslist dat de zaak moest worden terugverwezen naar het Gerechtshof Amsterdam voor nader onderzoek.

De leden hadden een overeenkomst gesloten die, in de overeenkomst zelf, 'arbeidsovereenkomst' werd genoemd. Hierin werden onder meer afspraken gemaakt over de volgende zaken: de werkzaamheden, de werktijden, salaris, vakantiegeld, kostenvergoeding, vakantie en arbeidsongeschiktheid. De arbeidsovereenkomst is afhankelijk van het bestaan van het lidmaatschap van de coöperatie. De vereniging stelt vast op welk loon het lid recht heeft. De vereniging wijst de werklocaties aan. De leden bepalen zelf het tarief dat zij aan hun klanten in rekening brengen. De vereniging werft klanten, maar de leden kunnen dat ook zelf doen. Zij dragen maandelijks hun omzet af aan de vereniging. Op basis hiervan wordt het loon bepaald dat de vereniging aan het betreffende lid uitbetaalt, onder inhouding van loonheffing en met afdracht van premies.

Het hof hanteert de volgende uitgangspunten. *Van een privaatrechtelijke dienstbetrekking is sprake indien tussen de leden en belanghebbende een arbeidsovereenkomst is gesloten. Hieronder dient te worden verstaan de overeenkomst, waarbij de ene partij, de werknemer, zich verbindt in dienst van de andere partij, de werkgever, tegen loon gedurende zekere tijd arbeid te verrichten (artikel 610, lid 1, van Boek 7 van het Burgerlijk Wetboek).* En voorts, hetgeen de Hoge Raad eerder al had beslist: *dat voor het beantwoorden van de vraag of sprake is van een privaatrechtelijke dienstbetrekking acht moet worden geslagen op alle omstandigheden van het geval, in onderling verband gezien. Daartoe moeten niet alleen de rechten en verplichtingen die partijen bij het sluiten van de overeenkomst voor ogen stonden in aanmerking worden genomen, maar moet ook acht worden geslagen op de wijze waarop partijen aan hun overeenkomst uitvoering hebben gegeven en daaraan aldus inhoud hebben gegeven (vgl. HR 25 maart 2011, nr. 10/02146, [ECLI:NL:HR:2011:BP3887](#)).*

Het hof neemt de volgende omstandigheden in overweging:

- de verhouding tussen belanghebbende en de leden wordt met name bepaald door de doelstelling van de vereniging van belanghebbende, zijnde het creëren van een veilige(re) werkomgeving voor de leden door onder meer voorlichting te geven over specifieke branche- gerelateerde gezondheidsaspecten en het systeem van certificering van veilige (door belanghebbende gecertificeerde) clubs;
- het vervullen van een zekere behoefte aan economische zekerheid door een arbodienst te faciliteren (en daarbij het systeem van pasjes voor aanwezigheid op werkplaatsen) en het verzekeren tegen arbeidsongeschiktheid;
- het bieden van hulp bij fiscale en bancaire zaken.

Hiertoe heeft de vereniging verenigingsvoorschriften opgesteld en met haar leden een zogenoemde arbeidsovereenkomst gesloten. Daarin is overeengekomen dat de leden maandelijks hun bruto omzetten volledig aan de vereniging afdragen. Na inhouding van € 70, zijnde een kostenvergoeding voor belanghebbende, en de door de leden aan derden in rekening gebrachte BTW alsmede bedragen aan loonbelasting en premies volksverzekeringen, betaalt belanghebbende het resterende bedrag onder de naam 'netto-loon' aan de leden terug.

Het hof leidt uit de arbeidsovereenkomsten af dat de vereniging niet gerechtigd is om bindende aanwijzingen c.q. instructies te geven aangaande de vraag of, wanneer en hoe de leden hun werkzaamheden uitvoeren. Het staat de leden vrij om de door belanghebbende (binnen het facilitaire kader) geformuleerde aanbevelingen met betrekking tot werktijden, de uitvoering van de werkzaamheden of de door hen gehanteerde tarieven op te volgen. De vereniging sluit bovendien

geen contracten af met de derden, voor wie de leden de werkzaamheden verrichten, over de wijze waarop de werkzaamheden zullen worden verricht.

Alles overwegende, concludeert het hof dat geen sprake was van een arbeidsovereenkomst (privaatrechtelijke dienstbetrekking) tussen de vereniging en de leden. De leden hebben zich volgens het hof niet verbonden tot het verrichten van arbeid. Evenmin was sprake van loon. De door de leden verdiende omzet werd via een 'kasrondje' weer aan de leden terugbetaald en kon niet gelden als te betalen loon.

Hof Amsterdam 22 februari 2016, 14/00687

Bron: *ECLI:NL:GHDHA:2016:441*

Geen werknemersverzekeringpremies voor twee 40%-DGA's

Twee directeurs-groootaandeelhouders (DGA's) waren niet verzekerd voor de werknemersverzekeringen omdat niet zij, maar hun personal holdings de bestuurders waren van de BV waarin de DGA's ieder 40% van de aandelen bezaten. Hof Amsterdam besliste dit in de volgende zaak.

A en B hadden ieder 50% van de aandelen BV X in handen en waren beiden tot 22 augustus 2007 statutair bestuurder. Hun belang in BV X hadden zij op 22 augustus 2007 ondergebracht in hun persoonlijke holdings BV D en BV E. BV X had met beide holdings een managementovereenkomst gesloten en sindsdien ontvingen A en B de beloning voor hun bestuurswerkzaamheden bij BV X via hun holdings. Op 11 september 2008 trad een derde aandeelhouder (BV C) toe tot BV X, die 20% van de aandelen in bezit kreeg. BV D en BV E hadden vanaf dat moment elk 40% van de aandelen BV X. De inspecteur stelde dat BV X premies werknemersverzekeringen was verschuldigd voor A en B vanaf de datum van de aandelenoverdracht op 11 september 2008 tot en met 31 december 2012. BV X ging in beroep. Rechtbank Noord-Holland (zie [FutD 2014-2463](#) met ons commentaar) verklaarde het beroep gegrond, waarop de inspecteur in hoger beroep ging.

Hof Amsterdam leidde uit de Ziektewet, Werkloosheidswet, Wet werk en inkomen naar arbeidsvermogen, een arrest van de Hoge Raad van 25 maart 2011 (zie [FutD 2011-0708](#) met ons commentaar) en de Regeling aanwijzing directeur-groootaandeelhouder (de Regeling; Fida 20146325) af dat een bestuurder die een arbeidsovereenkomst sloot met een vennootschap waarvan hij DGA was, werknemer was van die vennootschap in de zin van het socialeverzekeringsrecht, ongeacht het aantal aandelen dat hij hield in die vennootschap. Uit de Regeling volgde volgens het Hof dat bestuurders die in een algemene vergadering van aandeelhouders (AVA) van de vennootschap allen een gelijk of nagenoeg gelijk aantal stemmen konden uitbrengen een van de werknemersverzekeringen vrijgestelde DGA waren. Voor de vraag of A en B konden worden aangemerkt als vrijgestelde DGA's, moest eerst worden beoordeeld of A en B werknemers waren van BV X. Als zij geen werknemers waren, werd namelijk niet toegekomen aan de toepassing van de Regeling. Het Hof besliste dat de inspecteur niet had aangetoond dat BV X arbeidsovereenkomsten had gesloten met A en B. Daartoe was onvoldoende dat in de arbeidsovereenkomsten die A en B hadden gesloten met hun holdings, was opgenomen dat de holdings hun (civielrechtelijke) werknemer/aandeelhouder voor het verrichten van bestuurs- en andere werkzaamheden konden uitlenen aan BV X en die natuurlijke personen ook daadwerkelijk die werkzaamheden hadden verricht. Volgens het Hof was niet een rechtspersoon bedoeld met "bestuurder" in artikel 2, lid 2, van de Regeling omdat artikel 2 van de Regeling een invulling was van het begrip DGA en dit per definitie een natuurlijk persoon betrof. Het Hof verwierp vervolgens de stelling van de inspecteur dat de holdings nooit reële betekenis hadden gehad. Volgens het Hof bleek niet dat onaanvaardbare fiscale gevolgen verbonden waren geweest aan de holdingstructuur. Dit gold temeer omdat het volgen van de civielrechtelijke structuur niet alleen ertoe leidde dat BV X geen premies werknemersverzekeringen was verschuldigd, maar ook dat A en B geen recht hadden op uitkeringen uit hoofde van werknemersverzekeringen. Het was op voorhand niet aannemelijk dat A en/of B bijvoorbeeld recht had(den) op een WW-uitkering als BV X de managementovereenkomst zou opzeggen.

Het Hof verwierp ook de stelling van de inspecteur dat A en B wél in een privaatrechtelijke dienstbetrekking tot BV X stonden. De inspecteur had hierbij verwezen naar een arrest van de Hoge Raad van 22 maart 2013 (zie [FutD 2013-0786](#) met ons commentaar). Ook als hiervan veronderstellenderwijs werd uitgegaan, was artikel 2 van de Regeling van belang. Dit artikel kon zowel grammaticaal (standpunt Rechtbank en BV X) als teleologisch (standpunt inspecteur) worden uitgelegd. Volgens de grammaticale uitleg waren de DGA's A en B bestuurder in de zin van artikel 2, onderdeel c, van de Regeling (dus vrijgestelde DGA's) omdat zij in de AVA een gelijk aantal

stemmen konden uitbrengen. Omdat dit artikel niet de eis stelde dat de bestuurders alle aandelen in de vennootschap bezaten, was bij een grammaticale uitleg niet van belang of - zoals in dit geval - er één of meer andere aandeelhouders op de AVA een stem konden uitbrengen. Volgens een grammaticale uitleg was BV X dus niet premieplichtig. Een teleologische uitleg hield in dat BV X al premieplichtig was omdat A en B samen niet alle aandelen in BV X bezaten, en werd niet toegekomen aan de vraag of materieel sprake was van nevengeschiktheid. Volgens het Hof volgde uit de ratio van artikel 2, onderdeel c, van de Regeling niet noodzakelijkerwijs dat alleen sprake was van nevengeschikte DGA's als de DGA's samen alle aandelen bezaten. Ook als een beperkt aantal aandelen werd gehouden door één of meer andere aandeelhouders (die bijvoorbeeld als werknemer aan de vennootschap waren verbonden), kon immers sprake zijn van nevengeschikte DGA's die feitelijk de onderneming leidden op een wijze "die zich liet vergelijken met de verhouding tussen gelijkgerechtigde mede-eigenaren van een onderneming (bijvoorbeeld in een v.o.f.)", hoewel zij samen niet alle aandelen bezaten. Het Hof wees er daarbij op dat de artikelsgewijze toelichting sprak van DGA's van een vennootschap die nevengeschikt waren ten opzichte van elkaar. Dit liet volgens het Hof de mogelijkheid open dat er naast de DGA's nog andere aandeelhouders waren. Alles afwegende, koos het Hof voor een grammaticale uitleg van de Regeling, op grond waarvan het Hof tot de conclusie kwam dat BV X niet premieplichtig was. Aan deze conclusie deed volgens het Hof niet af dat BV X volgens de Regeling, zoals die vanaf 1 januari 2016 gold, wél premieplichtig zou zijn geweest. Het Hof verklaarde het hoger beroep van de inspecteur ongegrond.

Hof Amsterdam 1 maart 2016, 14/00883

Bron: FutD 2016-0699; ECLI:NL:GHAMS:2016:911; NTFR 2016/1012 met noot ; Beloning en Belasting bb 20160714;

Dochter en schoonzoon moeten als werknemer worden aangemerkt

De CRvB neemt niet langer tot uitgangspunt dat het bestaan van een privaatrechtelijke dienstbetrekking tussen ouder en kind in de regel niet aannemelijk is wegens het gewoonlijk ontbreken van de vereiste gezagsverhouding. In zijn algemeenheid kan niet worden verondersteld dat daarvan in een arbeidsrelatie tussen ouder en kind geen sprake zal zijn.

Feiten:

Dochter X was vanaf 1 juni 2005 als algemeen medewerkster 24 uur per week werkzaam bij BV Z. De echtgenoot van dochter X, was vanaf 13 oktober 2007 als algemeen medewerker 40 uur per week werkzaam bij BV Z. Dochter X en haar echtgenoot hadden allebei een als arbeidsovereenkomst voor onbepaalde tijd aangeduide overeenkomst, ondertekend in 2005 en 2007, waarin bepalingen waren opgenomen over, onder meer, loon, te werken uren, vakantiedagen en vakantietoelage. Naast dochter X en haar echtgenoot waren bij BV Z ook hun zwager en schoonzus werkzaam, beiden 40 uur per week. Bestuurder en enig aandeelhouder van BV Z was de vader van dochter X.

Als gevolg van het faillissement van BV Z in 2013 heeft de curator dochter X en haar echtgenoot ontslag aangezegd. Dochter X en haar echtgenoot hebben bij het Uitvoeringsinstituut werknemersverzekeringen (UWV) aanvragen ingediend om overname van betalingsverplichtingen op grond van hoofdstuk IV van de Werkloosheidswet (WW) en daarnaast reguliere WW-uitkeringen aangevraagd. Het UWV weigerde vervolgens dochter X en haar echtgenoot in aanmerking te brengen voor een uitkering op grond van hoofdstuk IV WW en reguliere WW-uitkering. Het UWV heeft aan zijn besluiten, kort gezegd, ten grondslag gelegd dat de arbeidsverhoudingen van dochter X en haar echtgenoot in overwegende mate werden beheerst door de familieverhouding, dat in verband met het ontbreken van werkgeversgezag geen sprake was van een privaatrechtelijke dienstbetrekking en dat dochter X en haar echtgenoot daarom niet als werknemer verzekerd waren voor de WW.

Er werd vervolgens beroep ingesteld en de voorzieningenrechter van de rechtbank heeft bij de aangevallen uitspraak de beroepen van dochter X en haar echtgenoot tegen de bestreden besluiten ongegrond verklaard. De voorzieningenrechter heeft het standpunt van het UWV, dat sprake was van arbeidsverhoudingen waarin de familierelatie overheerste, onderschreven en geoordeeld dat het UWV zich terecht op het standpunt heeft gesteld dat dochter X en haar echtgenoot niet verzekerd waren voor de WW en daarom geen aanspraak konden maken op de uitkeringen waarom zij hadden verzocht.

Rechtsvraag:

Het geschil betreft de vraag of dochter X en haar echtgenoot werknemer waren in de zin van artikel 3, eerste lid, van de WW. Hiertoe is vereist dat zij in een privaatrechtelijke dienstbetrekking stonden tot een werkgever. In artikel 3, eerste lid, van de WW is namelijk als werknemer gedefinieerd de natuurlijke persoon, jonger dan de pensioengerechtigde leeftijd, die in privaatrechtelijke of publiekrechtelijke dienstbetrekking staat.

Dochter X en haar echtgenoot hebben in hoger beroep bij de CRvB aangevoerd dat wel sprake was van een gezagsverhouding en dat hun situatie niet afweek van die van werknemers zonder familierelatie. Er was volgens hen maar één persoon die bepaalde wat er gebeurde bij BV Z en dat was de vader van dochter X. De vader deed de inkoop en bepaalde de verkoopprijzen, regelde de financiering en fiatteerde de betalingen. Dochter X en haar echtgenoot hadden geen zeggenschap, noch financieel, noch over de bedrijfsvoering en zij hadden ook geen aandeel in het bedrijf. Dochter X heeft hiertoe verwezen naar een door haar overgelegde verklaring van haar vader. Voorts heeft dochter X gewezen op de uitspraak van de CRvB van 14 oktober 2015 ([ECLI:NL:CRVB:2015:3634](#)), waaruit zij afleidt dat op basis van de omstandigheden van het geval moet worden beoordeeld of sprake is van een gezagsverhouding, ook bij een familierelatie tussen ouder en kind. Volgens dochter X volgt uit een dergelijke beoordeling dat in haar situatie en die van haar echtgenoot sprake was van een gezagsverhouding.

Het UWV heeft in hoger beroep bevestiging van de aangevallen uitspraak gevraagd. Ter zitting heeft het UWV aangegeven in de uitspraak van de CRvB van 14 oktober 2015 geen aanleiding te zien om zijn standpunt te wijzigen dat binnen BV Z het voor het aannemen van een privaatrechtelijke dienstbetrekking vereiste werkgeversgezag ontbrak. Met name uit de verklaringen van dochter X en haar echtgenoot bij de rechtbank, kan volgens het UWV niet anders worden geconcludeerd dan dat op basis van gelijkwaardigheid werd samengewerkt door dochter X, haar echtgenoot, hun zwager en schoonzus en de vader van dochter X. Van het geven van opdrachten was volgens het UWV in de praktijk geen sprake. De vader van dochter X had volgens het UWV wel de bevoegdheid opdrachten te geven, maar dit vloede volgens het UWV voort uit zijn hoedanigheid van bestuurder en enig aandeelhouder van de BV Z en niet uit de hoedanigheid van werkgever.

Overwegingen CRvB:**- Algemeen**

Naar vaste rechtspraak moet voor het aannemen van een privaatrechtelijke dienstbetrekking sprake zijn van een verplichting tot het persoonlijk verrichten van arbeid, een gezagsverhouding, en een verplichting tot het betalen van loon (zie bijvoorbeeld [ECLI:NL:CRVB:2011:BQ1785](#)). Daarbij moet acht worden geslagen op alle omstandigheden van het geval, in onderling verband bezien en dienen niet alleen de rechten en verplichtingen in aanmerking te worden genomen die partijen bij het aangaan van de rechtsverhouding voor ogen stonden, maar moet ook acht worden geslagen op de wijze waarop partijen uitvoering hebben gegeven aan hun rechtsverhouding en aldus daaraan inhoud hebben gegeven. Daarbij is niet één enkel element beslissend, maar moeten de verschillende rechtsgevolgen die partijen aan hun verhouding hebben verbonden in hun onderling verband worden bezien (zie onder meer de uitspraken van de Hoge Raad nrs. [ECLI:NL:HR:2011:BP3887](#)) en [ECLI:NL:HR:2012:BU8926](#)).

Anders dan in het verleden (zie bijvoorbeeld [ECLI:NL:CRVB:2011:BU7413](#)) neemt de CRvB niet langer tot uitgangspunt dat het bestaan van een privaatrechtelijke dienstbetrekking tussen ouder en kind in de regel niet aannemelijk is wegens het gewoonlijk ontbreken van de vereiste gezagsverhouding. Niet kan in zijn algemeenheid worden verondersteld dat daarvan in een arbeidsrelatie tussen ouder en kind geen sprake zal zijn. Dit dient in een concreet geval met inachtneming van alle voor het wel of niet aannemen van gezag relevante omstandigheden te worden beoordeeld. Ook bij een dergelijke arbeidsverhouding geldt als maatstaf voor de vraag of sprake is van een gezagsverhouding, of gezegd kan worden dat degene die arbeid verricht aan een zeker gezag is onderworpen van de wederpartij en dat laatstgenoemde bevoegd is opdrachten en instructies te geven en om controle uit te oefenen op de voortgang en resultaten van het werk. Verwezen wordt naar de door dochter X aangehaalde uitspraak van 14 oktober 2015 ([ECLI:NL:CRVB:2015:3634](#)).

- ten aanzien van de feiten

Dochter X en haar echtgenoot en haar vader hebben overeenkomsten voor onbepaalde tijd getekend waarin dochter X en haar echtgenoot als werknemer en BV Z, vertegenwoordigd door

haar directeur (de vader), als werkgeefster zijn aangeduid. Het UWV heeft ter zitting desgevraagd te kennen gegeven eerder weliswaar kanttekeningen te hebben geplaatst bij deze overeenkomsten, maar de authenticiteit daarvan nu niet (meer) in twijfel te trekken. Naar het UWV ter zitting voorts heeft bevestigd bevatten deze overeenkomsten bepalingen die gebruikelijk zijn bij een privaatrechtelijke dienstbetrekking en bevatten zij geen aanwijzingen dat partijen iets anders voor ogen heeft gestaan dan het tot stand brengen van privaatrechtelijke dienstbetrekkingen.

Dochter X en haar echtgenoot hebben concreet toegelicht en onderbouwd waaruit hun dagelijkse werkzaamheden als algemeen medewerkers in de winkel en het daarbij behorende magazijn bestonden. Zij kregen tot en met augustus 2013 maandelijks loon betaald.

- ten aanzien van de onderhavige rechtsvraag

Bepalend voor het bestaan van een gezagsverhouding is niet of in de praktijk opdrachten worden gegeven, maar of gezegd kan worden dat degene die arbeid verricht aan een zeker gezag is onderworpen van de wederpartij en dat laatstgenoemde bevoegd is opdrachten en instructies te geven en om controle uit te oefenen op de voortgang en resultaten van het werk. Met het bestaan van deze bevoegdheid is niet in tegenspraak dat in de praktijk geen of weinig opdrachten en instructies worden gegeven, omdat degene die het werk doet weet wat er van hem wordt verwacht en de werkzaamheden naar behoren uitvoert, zodat bijsturing niet of beperkt nodig is. Ook is met het bestaan van deze bevoegdheid niet in tegenspraak dat degene die de arbeid verricht vanuit zijn expertise naar zijn mening wordt gevraagd en dat getracht wordt zaken in goede harmonie te regelen.

Er is geen enkele aanleiding om eraan te twijfelen dat in het geval van dochter X en haar echtgenoot de vader de hiervoor bedoelde bevoegdheid had. De redenering van het UWV dat de vader weliswaar de bevoegdheid had opdrachten te geven, maar dat deze bevoegdheid voortkwam uit zijn hoedanigheid van bestuurder en enig aandeelhouder van BV Z en niet uit de hoedanigheid van werkgever, wordt niet gevolgd. Niet valt in te zien hoe de bevoegdheid van de vader om dochter X en haar echtgenoot als medewerkers van BV Z opdrachten en instructies te geven anders kan worden gezien dan in het kader van uitoefenen van werkgeversgezag. Op dochter X en haar echtgenoot rustte dan ook de verplichting om in het kader van een gezagsverhouding gedurende zekere tijd arbeid te verrichten.

De door het UWV aangevoerde omstandigheden, waaronder de familiërelatie, kunnen niet afdoen aan de hierboven vastgestelde gezagsverhouding.

Uit wat hierboven is overwogen volgt dat in de relatie tussen dochter X en haar echtgenoot en BV Z sprake is geweest van privaatrechtelijke dienstbetrekkingen. Dochter X en haar echtgenoot moeten daarom worden aangemerkt als werknemer in de zin van de WW.

Uitspraak CRvB: De hoger beroepen slagen. De aangevallen uitspraak en de bestreden beslissingen van het UWV worden vernietigd. Het UWV wordt opgedragen om nieuwe beslissingen op de bezwaren te nemen met inachtneming van deze uitspraak.

CRvB 2 maart 2016, 14/3258 WW

Bron: *ECLI:NL:CRVB:2016:707; bb20160815;*

Gefingeerd dienstverband, uitkeringen ZW en WIA terecht teruggevorderd

CRvB 2 maart 2016, 14/1270 ZW

Bron: *ECLI:NL:CRVB:2016:699*

VAR-loon voor behandeling WWB-aanvragen voor gemeenten

X ontving voor het jaar 2014 op zijn aanvraag een verklaring arbeidsrelatie winst uit onderneming (VAR-WUO). Zijn werkzaamheden bestonden uit de behandeling van aanvragen in het kader van de Wet Werk en Bijstand (WWB). Hij verrichtte zijn werkzaamheden bij gemeenten door tussenkomst van twee intermediairs en had daartoe met BV A een "overeenkomst van opdracht ZZP" gesloten en met BV B een "opdrachtovereenkomst voor dienstverlening". Na een steekproefonderzoek herzag de inspecteur de VAR-WUO naar een VAR-loon uit dienstbetrekking. Rechtbank Den Haag (zie [FutD 2015-1791](#)) was het daarmee eens, waarop X in hoger beroep ging. Hof Den Haag besliste dat de inspecteur aannemelijk had gemaakt dat sprake was van een gezagsverhouding tussen X en de opdrachtgevers. X moest zich conformeren aan alle redelijke

instructies en/of richtlijnen en de [] van de gemeente was verantwoordelijk voor de definitieve afdoening van een aanvraag in het kader van de WWB. Daarnaast kon X zich niet zomaar laten vervangen bij de uitoefening van de werkzaamheden. Ook mocht hij niet zonder schriftelijke toestemming van de intermediair een arbeidsverhouding of samenwerking van welke aard dan ook aangaan met de opdrachtgevers, wat volgens het Hof wees in de richting van een dienstverband. Aangezien die voorwaarde nog tot een jaar na beëindiging van de samenwerking gold, toonde ze gelijkenis met het in dienstbetrekkingen gebruikelijke concurrentiebeding. Het Hof verklaarde het hoger beroep van X ongegrond.

Hof Den Haag 16 maart 2016, 15/00779

Bron: ECLI:NL:GHDHA:2016:821;

Poolse firmanten van klussenbedrijf waren in dienstbetrekking

Klussenbedrijf v.o.f. A had 16 Poolse firmanten. In 2006 trad BV B, waarvan Y alle aandelen bezat, toe als firmant. Bij een boekenonderzoek bij A trad X, de vader van Y, op als woordvoerder en contactpersoon van A. De inspecteur stelde dat A geen realiteitsgehalte had en dat de Poolse "vennoten" geen zelfstandige ondernemers waren. Zij waren volgens de inspecteur in loondienst bij X. De inspecteur legde naheffingsaanslagen loonheffing op aan X over 2006 tot en met 2008, met vergrijpboeten van 50%. Hof Den [] besliste net als Rechtbank Zeeland-West-Brabant dat X moest worden aangemerkt als degene, voor wiens rekening en risico de onderneming van A werd gedreven, en als inhoudingsplichtige. Het Hof handhaafde de naheffingsaanslagen en besliste vervolgens dat X de v.o.f. had gebruikt als middel om te veinzen dat de Polen niet in dienstbetrekking waren, zodat X willens en wetens had bewerkstelligd dat loonheffingen niet werden betaald. De boete was daarom passend en geboden, maar het Hof verminderde deze wel met € 2.500 tot € 65.300 op grond van undue delay. De Hoge Raad heeft het beroep in cassatie van X zonder nadere motivering ongegrond verklaard (art. 81 Wet RO).

Hoge Raad 18 maart 2016, 15/02780

Bron: ECLI:NL:HR:2016:436; NTFR 2016/901;

VAR-WUO voor zelfstandig hovenier die ook loonwerk verrichtte bij tuinders

X verrichtte hovenierswerkzaamheden voor particulieren en bedrijven en daarnaast handmatig loonwerk bij een aantal agrarische bedrijven. Zowel voor de hovenierswerkzaamheden als voor het loonwerk ontving hij op zijn verzoek een VAR-WUO. Na een controle stelde de inspecteur dat alleen de inkomsten uit hovenierswerkzaamheden kwalificeerden als winst uit onderneming, maar de inkomsten uit het handmatig loonwerk als loon uit dienstbetrekking. Hij gaf voor het loonwerk alsnog een VAR-loon af. Hof Den Haag besliste dat X de VAR-werkzaamheden verrichtte in een organisatie van kapitaal en arbeid die was gericht op het maken van winst. X had een flink aantal opdrachtgevers, zodat hij volgens het Hof een substantieel risico liep voor de hoogte en de betaling van de voor zijn werkzaamheden overeengekomen bedragen. X had verder ook geïnvesteerd in werktuigen en in een transportbus. De met het handmatig loonwerk behaalde voordelen moesten volgens het Hof worden aangemerkt als winst uit onderneming. Het Hof vernietigde de herzieningsbeschikking. X had recht op een VAR-WUO.

Hof Den Haag 23 maart 2016, 15/00870

Bron: ECLI:NL:GHDHA:2016:946; FutD 2016-0914;

Voordelen uit AWBZ-werkzaamheden in natura vormen geen winst uit onderneming

Belanghebbende is verpleegkundige en verricht vooral AWBZ-werkzaamheden in natura. Daarbij maakte zij onder meer gebruik van twee bemiddelingsbureaus (A en B). Voor het jaar 2010 heeft belanghebbende op verzoek een VAR-wuo ontvangen. In de jaren daarna werd deze VAR-wuo steeds verlengd. In oktober 2013 heeft de inspecteur de onderhavige VAR-wuo's herzien in VAR-loon. Het hof oordeelt dat belanghebbende de werkzaamheden die zij voor bemiddelingsbureau B verricht op basis van een arbeidsovereenkomst verricht, aldus in loondienst verricht. De voordelen uit werkzaamheden die belanghebbende verricht voor bemiddelingsbureau A vormen naar het oordeel van het hof geen winst uit onderneming, maar row. Er is naar het oordeel van het hof geen sprake van een organisatie van kapitaal en arbeid. Belanghebbende heeft geen investering van een substantiële omvang verricht, belanghebbende maakt geen reclame, belanghebbende heeft slechts één [] (en gedurende geruime tijd slechts één zorgafnemer), en belanghebbende loopt een beperkt debiteurenrisico. Ook de voordelen uit werkzaamheden die zij voor haar echtgenoot verricht, vormen geen winst uit onderneming, want zijn te gering van omvang (geweest). Voor wat betreft de herziening van de VAR-wuo oordeelt het hof dat sprake is geweest van omstandigheden die na het afgeven van de VAR-wuo zijn gewijzigd en die met zich brengen dat geen recht meer op een VAR-wuo bestond. De inspecteur kon derhalve die beschikkingen herzien.

(Hoger beroep gegrond.)
Hof Amsterdam 24 maart 2016, 15/00034 en 15/00035
Bron: ECLI:NL:GHAMS:2016:1368;

VAR-WUO kraamverzorgster herleefde tot inwerkingtreding Wet DBA

Kraamverzorgster X werkte als ZZP'er. Zij beschikte sinds 2009 over een VAR-WUO naar aanleiding van een door haar ingevuld vragenformulier (2009 en 2010) en vanaf 2011 door middel van automatische verlenging. In 2014 had X vier opdrachtgevers (zorginstellingen). Dit betrof gecontracteerde kraamzorg, waarbij de zorginstelling een contract had met de zorgverzekeraar en daardoor bij de verzekeraar kon declareren. X declareerde dan aan de zorginstellingen. In 2014 werkte zij nog niet rechtstreeks voor kraamvrouwen (ongecontracteerde zorg). Op 10 oktober 2014 kreeg zij een vragenformulier van de inspecteur. De antwoorden van X waren voor de inspecteur aanleiding om haar VAR-WUO op 17 februari 2015 te herzien in een VAR-Loon, omdat volgens hem sprake was van (fictieve) dienstbetrekkingen (nul-urencontracten). X ging in beroep. Rechtbank Gelderland verwierp de stelling van de inspecteur dat X geen belang had bij haar beroep. De VAR-WUO betrof het jaar 2014 en door het beleid van de staatssecretaris bleef deze VAR (in afwijking van de wet) geldig tot de inwerkingtreding van de Wet deregulering beoordeling arbeidsrelaties (DBA) per 1 mei 2016. De Rechtbank was het wel de inspecteur eens dat de herziening van de VAR geen terugwerkende kracht had en dus van toepassing was vanaf de beschikkingsdatum 17 februari 2015. Vervolgens besliste de Rechtbank dat de inspecteur de VAR-WUO ten onrechte had herzien in een VAR-Loon. De antwoorden die X in 2010 bij de VAR-aanvraag had gegeven, waren volgens de Rechtbank juist, gezien de situatie zoals die door X als niet-jurist op dat moment werd gezien en redelijkerwijs kon worden gezien. De Rechtbank vernietigde de herzieningsbeschikking. Hierdoor herleefde de voor 2014 afgegeven VAR-WUO en liep deze door tot de inwerkingtreding van de Wet DBA per 1 mei 2016.

Rb Gelderland 7 april 2016, AWB 15/5609

Bron: ECLI:NL:RBGEL:2016:2386

Overeenkomst tussen bijstandsgerechtigde en stichting met als doel detachering bij derden is geen arbeidsovereenkomst of inleenovereenkomst

Belanghebbende ontving bijstand van de gemeente Meerssen op grond van de WWB. De gemeente heeft de stichting E opdracht gegeven om WWB-gerechtigden in dienst te nemen en te detacheren bij inlenende bedrijven. Op 25 oktober 2010 is belanghebbende met E een overeenkomst voor bepaalde tijd aangegaan die E aanduidt als 'werkgever' en belanghebbende als 'werknemer', en die een 'salaris' bepaalt gelijk aan de WWB-uitkering van belanghebbende. Een kennismakingsgesprek voor een werkplek bij de buitendienst van G is niet doorgegaan wegens een longinfectie bij de belanghebbende, die zich op 21 januari 2011 heeft ziek gemeld bij E. Toen op 22 april 2011 de overeenkomst van rechtswege eindigde, had de belanghebbende noch bij een inlener, noch anderszins gewerkt. De aanvraag van belanghebbende voor een uitkering op grond van de Ziektewet is door het UWV afgewezen wegens het ontbreken van een privaatrechtelijke dienstbetrekking, met name van de daarvoor vereiste arbeid.

Volgens de rechtbank heeft de belanghebbende niet in privaatrechtelijke dienstbetrekking gestaan tot E omdat hun overeenkomst niet strekte tot het verrichten van arbeid, maar tot aanbod van en deelname aan re-integratieactiviteiten die geen doel op zichzelf waren, maar slechts een middel om de re-integratie van belanghebbende in het arbeidsproces te bevorderen. De CRvB, nr. 12/6660, oordeelde in hoger beroep dat de overeenkomst ertoe strekte dat de belanghebbende door E zou worden gedetacheerd bij een inlener, en niet mede de bedoeling inhield dat de belanghebbende bij E zelf zou gaan werken. De verplichting van belanghebbende om zich beschikbaar te houden voor werkzaamheden bij een inlener was volgens de CRvB niet anders dan de op grond van art. 9, lid 1, letter a, WWB reeds geldende verplichting om naar vermogen algemeen geaccepteerde arbeid te verkrijgen en te aanvaarden. Belanghebbende heeft daarom niet ex art. 7:610 BW in een privaatrechtelijke dienstbetrekking tot E gestaan. Volgens de CRvB is evenmin een inleenovereenkomst met een derde tot stand gekomen, zodat evenmin een privaatrechtelijke dienstbetrekking tot stand is gekomen over de band van de uitzendovereenkomst ex art. 7:690 BW.

In cassatie stelt belanghebbende dat de CRvB ten onrechte een inleenovereenkomst met een derde vereist acht voor een arbeidsovereenkomst. Zijns inziens is reeds de overeenkomst tussen belanghebbende en E een privaatrechtelijke dienstbetrekking ex art. 7:610 BW. Zou een inleenovereenkomst wel zijn vereist, dan is volgens belanghebbende aan die eis voldaan, nu zo'n overeenkomst vormvrij is en in casu blijkt uit correspondentie.

Volgens A-G Wattel kon de CRvB, gezien HR 25 maart 2011, nr. 10/02146, [NTFR 2011/675](#) en HR 17 februari 2012, nr. 11/00371, [NTFR 2012/1925](#), (over de beoordeling of zich een dienstbetrekking voordoet) en gezien de strekking van art. 9, lid 1, letter a, WWB (verplichtingen bijstandsgerechtigde) oordelen dat voor zover de plicht van belanghebbende om zich beschikbaar te houden om bij een inlener te werken 'arbeid' opleverde, die 'arbeid' niet voortvloeide uit de overeenkomst, maar uit art. 9, lid 1, letter a WWB. De CRvB heeft volgens de advocaat-generaal ook terecht geoordeeld, mede gezien HR NJ 2007, 446 en de in cassatie onaantastbare vaststelling dat de overeenkomst niet mede de strekking had dat de belanghebbende bij E zelf zou gaan werken, dat er tussen hen geen arbeidsovereenkomst ex art. 7:610 BW tot stand is gekomen, nu de vereiste 'arbeid' ontbrak.

Eveneens in cassatie onaantastbaar is de vaststelling dat geen inleenovereenkomst tot stand is gekomen tussen E en G, zodat geen driehoeksarbeidsrelatie is ontstaan tussen E, G en belanghebbende en dus evenmin een arbeidsovereenkomst is ontstaan over de band van art. 7:690 BW (uitzendovereenkomst). Welke visie men aanhangt in de civielrechtelijke discussie over de verhouding tussen art. 7:610 en art. 7:690 BW doet dan niet ter zake. Dat een inleenovereenkomst vormvrij is, doet evenmin ter zake als geen inleenovereenkomst is gesloten zoals in cassatie vaststaat.

Anders dan belanghebbende betoogt, is volgens A-G Wattel in geval van belanghebbende wel een inleenovereenkomst met een derde vereist om tot een arbeidsovereenkomst te komen, nu de overeenkomst met E er niet mede toe strekte dat de belanghebbende bij E zelf werkzaamheden zou gaan verrichten. Ook als dat anders zou zijn, kan volgens de advocaat-generaal, gezien de beperkte cassatiegronden, in cassatie niet afgeweken worden van 's Raads oordelen dat (i) de belanghebbende zich slechts beschikbaar moest houden voor arbeid bij een derde en niet bij E zelf en (ii) datgene waartoe de overeenkomst tussen belanghebbende en E de belanghebbende verplichtte, niet of onvoldoende verschilde van dat waartoe de laatste reeds verplicht was op grond van art. 9, lid 1, letter a, WWB. Een mogelijk verkeerde uitleg van die bepaling door de CRvB is geen wettelijk toegestane cassatiegrond. De advocaat-generaal concludeert tot ongegrondverklaring.

Conclusie A-G Wattel 14 april 2016, 15/03056

Bron: *ECLI:NL:PHR:2016:297*

Gefingeerd dienstverband, uitkeringen WW terecht teruggevorderd

CRvB 28 april 2016, 14/3343 WW

Bron: *ECLI:NL:CRVB:2016:1567*

Financiering

Niet naar belastingrechter voor herziening indeling klasse uitzendbedrijf

De inspecteur verklaarde het bezwaar van BV X tegen de beschikking indeling klasse uitzendbedrijf voor 2007 wegens termijnoverschrijding niet-ontvankelijk. Rechtbank Zeeland-West-Brabant was het daarmee eens. Op het hoger beroep van BV X besliste Hof Den Bosch dat de door X begane termijnoverschrijding niet verschoonbaar was. Zij had niet binnen de bezwaartermijn materieel bezwaar gemaakt tegen de beschikking en de inspecteur had haar ook niet daartoe belemmerd. De na afloop van de bezwaartermijn gevoerde discussie over de juistheid van de beschikking, zonder voorafgaande vermelding van de inspecteur dat die discussie plaatsvond in de context van een te nemen beslissing over een ambtshalve herziening, maakte de overschrijding van de bezwaartermijn volgens het Hof ook niet verschoonbaar. Het Hof kwam daardoor niet toe aan de vraag of de beschikking juist was. Het Hof was het echter niet eens met de beslissing van de Rechtbank om het beroep van BV X tegen de afwijzing van haar verzoek om ambtshalve herziening van de beschikking (die was bedoeld om haar in te delen in een andere klasse met een bijbehorende lagere premie) niet-ontvankelijk te verklaren. BV X had rechtstreeks beroep ingesteld tegen de niet voor bezwaar vatbare beschikking, waarbij haar verzoek om ambtshalve herziening (art. 65 AWR) was afgewezen, en tegen die beschikking stond op grond geen bezwaar en beroep open (art. 26, lid 1, AWR en art. 7:1, lid 1, Awb). Met betrekking tot zo'n beschikking kon alleen een vordering bij de burgerlijke rechter worden ingesteld. De Rechtbank had zich daarom op dit punt onbevoegd moeten verklaren. In zoverre was het hoger beroep van BV X gegrond.

Hof Den Bosch 28 januari 2016, 14/00883

Bron: *ECLI:NL:GHSHE:2016:245; FutD 2016-1003;*

WVA onderwijs voor maatwerkopleiding chauffeur goederenvervoer

BV X verhuurde kranen, onderhield liftinstallaties, plaatste roltrappen en verzorgde een deel van intern transport voor bedrijven. De 18 werknemers van BV X volgden in 2010 en 2011 een opleiding Chauffeur goederenvervoer, een erkende basisberoepsopleiding op MBO 2-niveau die was opgenomen in het Crebo-register. Het ging om een maatwerkopleidingstraject dat werd verzorgd door een dochterbedrijf van een ROC. BV X maakte in 2010 en 2011 gebruik van de afdrachtvermindering onderwijs (WVA onderwijs). Na een boekenonderzoek legde de inspecteur naheffingsaanslagen LB van in totaal ruim € 51.000 op, met vergrijpboeten van 25%. Volgens de inspecteur bestond geen recht op de WVA onderwijs, omdat het zou gaan om een verplichte nascholingscursus voor een aantekening op het rijbewijs. BV X ging in beroep en stelde dat het wel ging om een BBL-opleiding en dat de werknemers het hele traject hadden doorlopen en met een diploma hadden afgesloten. Rechtbank Den Haag besliste dat BV X aannemelijk had gemaakt dat de opleiding niet afweek van de in het Crebo-register opgenomen opleiding, hoewel het opleidingstraject voor haar op maat was gemaakt en een aangepast programma bevatte. De Rechtbank vond het ook niet onaannemelijk dat de werknemers een korter opleidingstraject konden afleggen om het MBO-diploma te behalen (1 jaar in plaats van 2 jaar) op basis van werkervaring, vrijstellingen, maatwerk en kennis van het leerbedrijf. De Rechtbank concludeerde dat de opleiding voldeed aan de eisen van de Wet educatie en beroepsonderwijs zodat BV X recht had op de WVA onderwijs.

Rb Den Haag 2 februari 2016, 15/15557

Bron: Fida 20161356;

Statutair in de VK gevestigde Ltd. is inhoudingsplichting voor in Nederland woonachtige dga

Belanghebbende is in 2009 opgericht en gevestigd in het Verenigd Koninkrijk. Haar aandelen zijn eigendom van een trust die is ingesteld door de in Nederland wonende A, [] van belanghebbende. Belanghebbende is beherend vennoot in een cv die zich bezig houdt met import, export en groothandel in textiel en lederwaren. A voerde deze activiteiten eerder uit in de vorm van een eenmanszaak. Met de Rechtbank Noord-Holland (25 februari 2015, nrs. 13/3942 en 13/4316 t/m 13/4322, [NTFR 2015/1536](#)) is het hof van oordeel dat belanghebbende in Nederland gevestigd is. Nu vaststaat dat A in Nederland woonachtig is, moet ervan worden uitgegaan dat hij zijn [] werkzaamheden in Nederland verrichtte. Dat belanghebbende is opgericht naar Angelsaksisch recht en statutair is gevestigd in het Verenigd Koninkrijk is niet doorslaggevend. Tevens is het hof met de rechtbank van oordeel dat A in een zogenoemde fictieve dienstbetrekking tot belanghebbende staat omdat hij een aanmerkelijk belang in belanghebbende heeft. Het hof heeft ter zitting het vermoeden uitgesproken dat A over het vermogen van de trust kon (en kan) beschikken als ware het zijn eigen vermogen, en dat hij dus ook als houder van de (alle) aandelen in belanghebbende dient te worden aangemerkt. Het hof heeft dit vermoeden ontleend aan de omstandigheden (1) dat A zijn activiteiten in de eenmanszaak heeft beëindigd en activiteiten is gaan ontwikkelen in een nieuwe rechtspersonenstructuur, (2) dat hij deze structuur op 1 december 2009 heeft gekocht en (3) dat niet plausibel is dat hij het belang bij de nieuwe onderneming zonder adequate tegenprestatie uit handen zou geven aan derden. Naar het oordeel van het hof is belanghebbende er niet in geslaagd dit vermoeden te ontzenuwen.

Gerechtshof Amsterdam 23 februari 2016, 15/00149 t/m 15/00156

Bron: ECLI:NL:GHAMS:2016:915; FutD 2016-0719;

WGA-premie alleen lager bij daadwerkelijk verhaal uitkeringslast door UWV

Uitzendorganisatie BV X was actief in transport en logistiek. Zij ontving voor 2014 een beschikking loonheffingen gedifferentieerd premiepercentage werkhervattingskas van 1,86%, opgebouwd uit een premiecomponent voor WGA-lasten flexibele dienstbetrekkingen van 0,62% en een premiecomponent voor ZW-lasten van 1,24%. BV X was het daar niet mee eens. Zij stelde dat bij de vaststelling van de premiecomponent WGA-lasten de WGA-uitkering aan chauffeur C, die arbeidsongeschikt was geraakt door een mishandeling in zijn woning in 2010, in mindering moest worden gebracht op de aan haar toe te rekenen uitkeringslast. Rechtbank Noord-Holland was het niet met BV X eens. Het UWV had de uitkeringslasten niet verhaald op de daders van de mishandeling van C. Uit de ontstaansgeschiedenis van het Besluit Wet financiering sociale verzekeringen en de voorloper daarvan leidde de Rechtbank af dat bij de berekening van de premie moest worden uitgegaan van het daadwerkelijk door het UWV verhaalde bedrag en niet van het bedrag dat het UWV zou kunnen verhalen. De Rechtbank verklaarde het beroep van BV X ongegrond.

Rb Noord-Holland 24 februari 2016, HAA 14/5266

Bron: FutD 2016-0725; ECLI:NL:RBNHO:2016:1516

Geen recht op afdrachtvermindering bij begeleiding van werklozen

BV X begeleidde mensen vanuit een uitkeringssituatie naar een reguliere arbeidssituatie. In de jaren 2009 tot en met 2013 plaatste een gemeente langdurig werklozen bij BV X. Zij paste voor hen de afdrachtvermindering onderwijs startkwalificatie toe. Toen de inspecteur constateerde dat BV X niet beschikte over de noodzakelijke verklaring CREBO-erkende opleiding en dat daarnaast in tien gevallen de verklaring UWV-werkbedrijf ontbrak, legde hij naheffingsaanslagen loonheffingen op met vergrijpboeten van 25%. Hof Den Haag besliste net als Rechtbank Den Haag (zie [FutD 2015-1852](#)) dat het bezit van de verklaring CREBO-erkende opleiding en de verklaring UWV-werkbedrijf een formeel en constitutief vereiste was voor de afdrachtvermindering, zodat de naheffingsaanslagen terecht waren opgelegd. Wat de boeten betreft, wees het Hof op een arrest van 13 februari 2009 (zie [FutD 2009-0357](#) met ons commentaar). In dat arrest had de Hoge Raad met betrekking tot de afdrachtvermindering langdurig werklozen beslist dat een belastingplichtige zich ter voorkoming van fouten niet behoefde te verdiepen in de inhoudelijke aspecten van de van toepassing zijnde belastingregelingen als hij zich liet bijstaan door een voldoende deskundige adviseur en niet behoefde te twijfelen aan diens zorgvuldige taakvervulling. In dit geval ging het volgens het Hof, anders dan in het arrest, niet om inhoudelijke aspecten van de toepasselijke belastingregelingen, maar om betrekkelijk eenvoudige formele voorwaarden om in aanmerking te komen voor de afdrachtvermindering. BV X had zich volgens het Hof tijdig, te weten voor het indienen van de aangifte, op de hoogte moeten stellen van deze voorwaarden voor toepassing van de - in het marktsegment waarin zij actief was niet onbekende - afdrachtvermindering. Door dit na te laten, had BV X zo lichtvaardig gehandeld dat het aan haar grove schuld was te wijten dat te weinig belasting was betaald. Gelet op de hoogte van de opgelegde vergrijpboeten (in totaal € 143.802) en de ernst van de vergrijpen verminderde het Hof de vergrijpboeten echter tot 50% van het boetebedrag.

Hof Den Haag 30 maart 2016, 15/00797 t/m 15/00801

Bron: *ECLI:NL:GHDHA:2016:942; FutD 2016-0920;*

Geen afdrachtvermindering omdat niet de volledige opleiding is gevolgd

In deze zaak stond de vraag centraal of sprake was van een "initiële opleiding" in de zin van de Wet vermindering afdracht loonbelasting en premie voor de volksverzekeringen (WVA) wanneer niet een volledige opleiding is gevolgd en afgerond. Vast stond dat de onderwijseenheid die de desbetreffende werknemers van belanghebbende hebben gevolgd, niet een volledige in het CROHO-register opgenomen opleiding is. Naar het oordeel van de rechtbank duidt het woord "initiële opleiding", gelet op de definitie in Van Dale en de relevante bepalingen in de Wet op het hoger onderwijs en wetenschappelijk onderzoek (WHW) op een volledige opleiding. De wetsgeschiedenis wijst niet in een andere richting en duidt er eerder op dat de wetgever wel aan een volledige opleiding heeft gedacht.

In de jaren 2008 en 2009 zijn 38 werknemers van belanghebbende ingeschreven voor de bacheloropleiding HBO Bedrijfskunde. De werknemers volgden een onderwijsprogramma/onderwijseenheid "geautomatiseerde informatievoorziening". Deze eenheid betrof een van de vier onderwijseenheden van de propedeutische fase. Ingeval de werknemer de eenheid voldoende afsloot verkreeg hij een certificaat. Belanghebbende had een vermindering aangebracht in de aangiften loonheffingen over de desbetreffende jaren.

De door belanghebbende geclaimde afdrachtvermindering onderwijs was dus volgens de rechtbank terecht door de inspecteur gecorrigeerd.

Verder voerde belanghebbende aan dat in het Handboek Loonheffingen 2008 enkel procedurele en administratieve verplichtingen staan waaraan een inhoudingsplichtige moet voldoen om de afdrachtvermindering te kunnen claimen. Volgens belanghebbende kon hij de afdrachtvermindering toepassen, nu hij aan die verplichtingen had voldaan. Het was volgens belanghebbende vervolgens aan de Belastingdienst om te controleren of belanghebbende aan die verplichtingen had voldaan. Volgens belanghebbende was er dan geen plaats meer voor een inhoudelijke toets. Dit betoog slaagde niet. Naar het oordeel van de rechtbank kon hij geen vertrouwen ontleen aan het Handboek Loonheffingen 2008.

Rb Zeeland-West Brabant, 12-04-2016, nrs. 14/5755 en 14/5756

Bron: *ECLI:NL:RBZWB:2016:1390;*

Beschikking premie-sectorindeling werknemersverzekeringen

Belanghebbende neemt werknemers in dienst met de bedoeling hen in beginsel blijvend te werk te stellen bij één inlener. Indien mogelijk neemt zij ook alle bestaande arbeidsovereenkomsten van de inlener over, waarna die geen werknemers meer in dienst heeft en uitsluitend werkt met

arbeidskrachten in dienst van belanghebbende. De werknemers worden niet door haar, maar door haar opdrachtgevers (de inleners) geworven en geselecteerd. De arbeidsovereenkomsten bevatten geen uitzendbeding ex art. 7:691, lid 2, BW. Belanghebbende is in 2014 voor de premieheffing werknemerszekeringen ingedeeld in sector 52 (Uitzendbedrijven; premie 4,8% tot 6,82%). Belanghebbende acht sector 45 aangewezen (Zakelijke Dienstverlening III; premie 3,10%), omdat zij geen uitzendbedrijf maar een (salaris)administratiebedrijf exploiteert en zich niet bezighoudt met arbeidsallocatie.

In geschil is met name of een allocatiefunctie vereist is voor een uitzendovereenkomst in de zin van art. 7:690 BW, waarnaar de sectorindeliingsregelgeving verwijst. Het hof heeft die vraag ontkennend beantwoord.

A-G Wattel beschrijft de civielrechtelijke discussie over het al dan niet vereist zijn van een allocatiefunctie voor een uitzendovereenkomst ex art. 7:690 BW en gaat in op de vraag wat de term 'allocatiefunctie' in die discussie en in de parlementaire geschiedenis betekent. Zijns inziens hinkte de wetgever en hinkt de civiele discussie op twee gedachten. Enerzijds wilde de Flexwetgever in 1999 een ruim begrip 'uitzendovereenkomst' om in beginsel voor alle driehoeks-arbeidsrelaties met terbeschikkingstelling zeker te stellen dat sprake zou zijn van een arbeidsovereenkomst. Anderzijds heeft de Flexwetgever zich kennelijk niet goed gerealiseerd dat het etiket 'uitzendovereenkomst' (en daarmee 'arbeidsovereenkomst') óók toegang gaf tot het uitzendbeding van art. 6:791 BW en tot voorbijgaan aan met name ontslagbescherming. In de civiele discussie is daardoor een onderscheid ontstaan tussen 'allocatiefunctie' voor de toepassing van art. 7:690 BW (ruim of zelfs irrelevant, maar in elk geval mede omvattende detacheerders en arbeidspools) en 'allocatiefunctie' voor de toepassing van art. 7:691 BW (eng: alleen klassieke uitzendgevallen: 'ziek en piek'). Payrollbedrijven zoals dat van de belanghebbende bestonden nog niet in 1999 en lijken onder geen van beide begrippen te vallen.

Belanghebbende neemt alle personeel (sgedoe) over van de materiële werkgever, voor een transparante vaste prijs, met dezelfde ontslagbescherming als gevolg van (de onmiddellijke werking van) de Ontslagregeling en van de daaraan voorafgaande wijziging van het Ontslagbesluit, waarin payroll-werkgevers en uitzendwerkgevers wederzijds uitsluitend gedefinieerd worden en die dezelfde ontslagbescherming voor payroll-werknemers inhouden als voor rechtstreekse werknemers van de [redacted]. Naar doel en strekking van het premiesector-indelingssysteem hoort de belanghebbende dan volgens de advocaat-generaal niet in sector 52, maar in de sector van haar opdrachtgevers. Dat strookt ook met HR 9 januari 2015, nr. 14/00986, [NTFR 2015/358](#) (aard van de overeenkomst is beslissend voor sectorindeling): die aard is voor ontslagbeschermingsdoeleinden expliciet niet een uitzendovereenkomst, nu het Ontslagbesluit en de Ontslagregeling de payrollwerkgever en de uitzendwerkgever juist van elkaar onderscheiden op basis van het criterium 'al dan niet allocatiefunctie op de arbeidsmarkt.' Vast staat dat de belanghebbende géén allocatiefunctie vervult.

De advocaat-generaal meent dat daarom (ook) geen sprake is van 'uitzenden in indelingstechnische zin' als bedoeld in het (nog steeds relevante) Besluit indeling uitzendbedrijven, dat aansluit bij het ruime uitzend/allocatiebegrip in de civielrechtelijke discussie. Belanghebbende hoort zijns inziens dus niet in sector 52, maar in de sector(en) van haar opdrachtgever(s). Anders dan belanghebbende betoogt, hoort zij zijns inziens daarom evenmin in sector 45, nu haar opdrachtgevers heel wel in een andere sector dan zakelijke dienstverlening kunnen opereren, met navenant verschillend werkloosheidsrisico. De vigerende regelgeving voorziet echter niet in gesplitste aansluiting bij de sectoren van de opdrachtgevers, zodat volgens de advocaat-generaal moet worden teruggevallen op art. 96, lid 2, Wfsv, i.e. aansluiting bij de sector waarin de grootste premieplichtige loonsom wordt betaald. Het hof heeft niet vastgesteld welke sector dat is en de partijen hebben zich daarover ook niet kunnen uitlaten, zodat de zaak volgens de advocaat-generaal moet worden verwezen.

In verband met de bij de eerste kamer aanhangige zaak C4C/StiPP (waarin A-G van Peursem concludeert en waar tientallen civiele zaken achter hangen), in welke zaken mede dezelfde allocatiefunctie-discussie aan de orde is, geeft de advocaat-generaal de derde kamer van de Hoge Raad in overweging in overleg te treden met de eerste kamer.

A-G Wattel 14 april 2016, 15/04497

Bron: *ECLI:NL:PHR:2016:239*; *Beloning en Belasting*, *bb20160812*; *FutD 2016-1052*;

Kunststofverwerkend bedrijf ingedeeld in sector 51 voor algemene industrie

BV X was een productiebedrijf dat in opdracht onder meer kunststof profielen, slangen en plakband produceerde, die zij vervaardigde door middel van extrusie van thermoplastische kunststoffen. In juli 2014 verzocht BV X de inspecteur om herziening van de voor haar geldende sectorindeling premieheffing werknemersverzekeringen van sector 55 (Overige takken van bedrijf en beroep) in sector 51 (Algemene industrie) met ingang van 1 januari 2009. Toen de inspecteur dit verzoek afwees, ging BV X in beroep. Hof Arnhem-Leeuwarden besliste dat de werkzaamheden die BV X deed verrichten, gelet op de aard van deze werkzaamheden en de functie die zij met haar onderneming in het maatschappelijk verkeer vervulde, onder toepassing van artikel 5.3 Regeling Wfsv moesten worden ingedeeld in sector 51. De werkzaamheden van BV X kwamen volgens het Hof naar hun aard het meest overeen met die van vergelijkbare bedrijven in de rubberverwerkende industrie, die vielen onder sector 51, letter C, en BV X verwerkte incidenteel ook rubber. Hieraan deed volgens het Hof niet af dat de kunststofbewerkende en -verwerkende bedrijven voorheen lid waren van de Nieuwe Algemene Bedrijfsvereniging, waarvan de leden bij de opheffing van de bedrijfsverenigingen waren overgeheveld naar sector 55 (Overige takken van beroep en bedrijf). Het Hof verklaarde het beroep van BV X gegrond.

Hof Arnhem/Leeuwarden 19 april 2016, 15/00617

Bron: *ECLI:NL:GHARL:2016:3135*;

ZVW/Toeslagen

Bijdrage ZVW tot 2013 onderdeel van toetsingsinkomen voor toeslagen

In juli 2013 vorderde de Belastingdienst € 1.962 aan te veel ontvangen toeslagen terug van X, omdat het vastgestelde toetsingsinkomen hoger was dan X in zijn aanvraag had vermeld. X ging in beroep en stelde dat hij het juiste inkomen had vermeld omdat de bijdrage voor de ZVW niet tot zijn inkomen moest worden gerekend. Hof Amsterdam was het daar net als Rechtbank Noord-Holland niet mee eens. Het toetsingsinkomen was in dit geval het na afloop van het kalenderjaar over dat kalenderjaar laatst bepaalde belastbare loon omdat geen (navorderings)aanslag IB was opgelegd aan X. Onder belastbaar loon moest worden verstaan het belastbare loon als bedoeld in artikel 9 Wet LB, met uitzondering van loon dat als eindheffingsbestanddeel was belast. Tot 1 januari 2013 was de verzekeringsplichtige een inkomensafhankelijke bijdrage ZVW verschuldigd en had hij recht op volledige vergoeding daarvan door de inhoudingsplichtige (in dit geval het UWV). De inhoudingsplichtige was verplicht de door de verzekeringsplichtige verschuldigde bijdrage op het loon in te houden en af te dragen aan de Belastingdienst. De vergoeding door de inhoudingsplichtige aan de verzekeringsplichtige moest tot en met 2012 tot het loon worden gerekend. Het Hof verwierp de stelling van X dat de bijdrage ZVW, die door het UWV was toegekend en tegelijkertijd was ingehouden en afgedragen, voor de toepassing van de Wet LB moest worden gekwalificeerd als eindheffingsbestanddeel.

Hof Amsterdam 21 januari 2016, 14/00661

Bron: *ECLI:NL:GHAMS:2016:495*; *NTFR 2016/895 met noot Van Schendel*;

Intrekking verblijfsvergunning leidde niet tot verlies zorg- en huurtoeslag

Na de beëindiging van het categoriale beschermingsbeleid voor asielzoekers uit Centraal-Irak op 22 november 2009 werd het asielrelaas van X alsnog inhoudelijk beoordeeld en werd op 15 april 2010 zijn verblijfsvergunning met ingang van 11 december 2009 ingetrokken. Na een procedure bij Rechtbank Den Haag werd op 3 november 2011 de verblijfsvergunning opnieuw met ingang van 11 december 2009 ingetrokken. Rechtbank Den Haag verklaarde het daartegen ingestelde beroep op 7 maart 2013 ongegrond. In april 2013 herzag de Belastingdienst/Toeslagen de aan X voor 2012 en 2013 toegekende voorschotten huur- en zorgtoeslag en stelde deze vast op nihil. De Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State (ABRvS) was het daar niet mee eens. In het toeslagjaar 2012 en tot de datum van de uitspraak van Rechtbank Den Haag over de verblijfsvergunning op 7 maart 2013 was het verblijf van X rechtmatig op grond van artikel 8, onder h, Vreemdelingenwet. Over de periode 11 december 2009 tot 15 april 2010 had X echter geen rechtmatig verblijf. Daardoor werd niet voldaan aan artikel 9, lid 1, Awir, dat vereiste dat de periode waarin sprake was van rechtmatig verblijf op grond van artikel 8, onder g of h, Vreemdelingenwet moest aansluiten op de periode dat sprake was van rechtmatig verblijf op grond van artikel 8, onder a tot en met e, en l. Uit de wetsgeschiedenis kon volgens de ABRvS niet worden afgeleid wat de bedoeling van de wetgever was geweest bij een geval als dit, waarin een verblijfsvergunning met terugwerkende kracht werd ingetrokken met als gevolg dat het rechtmatig verblijf achteraf werd onderbroken. De ABRvS was het niet met de Rechtbank eens dat in een geval als dit, waarin niet eerder een rechtsmiddel tegen het besluit tot intrekking van de verblijfsvergunning had opengestaan, de aanspraak op zorg- en huurtoeslag verviel. Dit betekende volgens de ABRvS dat X over het jaar 2012 en de periode 1 januari tot 1 april 2013 recht had op zorg- en huurtoeslag.

Raad van State 13 april 2016, 201503720/1/A2
Bron: ECLI:NL:RVS:2016:969

Verdragsbijdrage juist en terecht vastgesteld

Dit in de relatie met Duitsland
CRvB 13 januari 2016, 15/2935 + 15/3963 + 15/3964 ZVW
Bron: ECLI:NL:CRVB:2016:93
CRvB 6 april 2016, 14/7529 ZVW
Bron: ECLI:NL:CRVB:2016:1241

Dit in relatie met Frankrijk
CRvB 6 april 2016, 15/2398 ZVW
Bron: ECLI:NL:CRVB:2016:1303

Dit in relatie met Ierland
CRvB 6 april 2016, 15/1236 ZVW
Bron: ECLI:NL:CRVB:2016:1272

Diversen

Gemoedsbezwaarden

Ninbi

Schunal

Korting wegens Schunal terecht

Vrijwillige verzekering

Middeling

Compensatieregeling

Overig

Pensioendeel in Belgische RSVZ-bijdrage niet aftrekbaar

De in België wonende X exploiteerde een onderneming in Nederland en verrichtte daarvoor zowel werkzaamheden in Nederland als in België. Hij was onderworpen aan het Belgische socialezekerheidsstelsel voor zelfstandigen en verplicht verzekerd volgens het sociaal statuut der zelfstandigen van het Rijksinstituut voor de sociale verzekeringen der zelfstandigen (RSVZ). X betaalde in 2006 en 2007 RSVZ-bijdragen aan het sociaal verzekeringsfonds B. Hij deed aangifte inkomstenbelasting (IB) in Nederland als binnenlands belastingplichtige en bracht de RSVZ-bijdragen in aftrek. Hof Den Haag (zie [FutD 2014-1954](#)) besliste dat de Wet IB 2001 geen grond bood voor aftrek van de RSVZ-bijdragen. Het Hof vond het niet aannemelijk dat de Belgische overheidsfondsen waaraan B de bijdragen doorbetaalde, vergelijkbaar waren met de aanbieders die werden genoemd in artikel 3.126, lid 1, van de Wet IB 2001. Op het beroep in cassatie van X besliste De Hoge Raad (zie [FutD 2015-0934](#)) dat in een besluit van 7 april 2009 (zie [FutD 2009-0928](#)) was goedgekeurd dat het deel van de RSVZ-bijdrage dat betrekking had op het rust- en overlevingspensioen door bestuurders van een Belgische onderneming in aanmerking mocht worden genomen als negatief loon. De Hoge Raad vernietigde de uitspraak van het Hof dat de RSVZ-bijdragen niet aftrekbaar waren voor zover die zagen op het element "pensioen". De Hoge Raad verwees de zaak naar Hof Amsterdam voor onderzoek naar de vraag of aftrek van het op het element "pensioen" betrekking hebbende deel van de bijdragen afstuitte op één of meer van de overige door de inspecteur daartoe aangevoerde gronden. Hof Amsterdam heeft die vraag bevestigend beantwoord. De rechtsverhouding tussen X en verzekeringsfonds B/RSVZ had te weinig kenmerken van een levensverzekering als bedoeld in artikel 1.7, lid 1, van de Wet IB 2001.

Daarvoor was volgens het Hof het verband tussen de bijdragen en de uitkering te diffuus en was de onderliggende rechtsverhouding te zeer (mede) gebaseerd op elementen van solidariteit. Het Hof stelde de inspecteur in het gelijk.

Hof Amsterdam 7 januari 2016, 15/00199

Bron: Ktr. Eindhoven; ECLI:NL:GHAMS:2016:827

Ongevraagd toegekende heffingskorting niet navorderbaar

X gaf in haar aangiften IB 2008 en 2009 aan dat het inkomen uit werk en woning van haar echtgenoot Y niet hoger was dan respectievelijk € 15.270 en € 14.550. Omdat de inspecteur geen aangiften 2008 en 2009 van Y had ontvangen, legde hij aan hem ambtshalve aanslagen op. Op basis hiervan was Y meer IB verschuldigd dan de algemene heffingskorting. Intussen legde de inspecteur aan X aanslagen op over 2008 en 2009 met een te ontvangen bedrag van de algemene heffingskorting. Daarna verminderde de inspecteur de aanslagen van Y tot nihil en legde hij vervolgens navorderingsaanslagen IB 2008 en 2009 op aan X. De Hoge Raad heeft beslist dat de inspecteur geen navorderingsaanslagen kon opleggen. X had in haar aangiften niet om heffingskortingen verzocht en in afwijking van die aangiften kende de inspecteur wel heffingskortingen toe. Hij baseerde zich daarbij op de belastbare inkomens die hij bij het opleggen van aanslagen aan echtgenoot Y ambtshalve had vastgesteld, maar hij hield daarbij geen rekening met het hem bekende feit dat de echtgenoot bezwaarschriften had ingediend tegen die aanslagen. Onder deze omstandigheden had het Hof volgens de Hoge Raad terecht beslist dat de inspecteur een ambtelijk verzuim had begaan door af te wijken van de aangiften van X zonder nader onderzoek te doen naar de inkomens van haar echtgenoot. Het ambtelijk verzuim stond aan navordering in de weg. De Hoge Raad verklaarde het cassatieberoep van de staatssecretaris ongegrond.

Hoge Raad 4 maart 2016, 15/02440

Bron: ECLI:NL:HR:2016:353;

EOB-medewerker niet gediscrimineerd door box III-heffing

Nederlander X was in dienstbetrekking van het Europees Octrooi Bureau (EOB) en woonde en werkte in Nederland. Zijn salaris was vrijgesteld van inkomstenbelasting (IB) op grond van de op 27 juni 2006 tussen Nederland en de Europese Octrooiorganisatie gesloten overeenkomst betreffende het EOB (de Zetelovereenkomst) en het Protocol inzake voorrechten en immunititeiten van de Europese Octrooiorganisatie. X stelde dat hij geen box III-heffing was verschuldigd omdat medewerkers van de EOB die niet de Nederlandse nationaliteit hadden maar al tien jaar in Nederland werkten, daarvan waren vrijgesteld. Volgens X kon de "duurzaam verblijf"-status (DV-status) ook worden verkregen door tijdsverloop. Rechtbank Den Haag leidde uit arresten van de Hoge Raad van 6 juni 2008 (zie [FutD 2008-1208](#)) en 9 januari 2015 (zie [FutD 2015-0067](#)) af dat de minister van Buitenlandse Zaken beoordeelde of iemand duurzaam in Nederland verbleef en dat die dus de DV-status moest toekennen. De belastinginspecteur was gebonden aan die beoordeling. De Rechtbank besliste dat uit het arrest uit 2015 volgde dat geen sprake was van ongelijke behandeling van gelijke gevallen. De Rechtbank verwierp ook het beroep van X op het vertrouwensbeginsel. X had niet aannemelijk gemaakt dat sprake was geweest van een ongeclausuleerde toezegging dat hij in 2010 geen IB was verschuldigd over zijn box III-vermogen. De Rechtbank verklaarde het beroep van X ongegrond.

Rb Den Haag 10 maart 2016, SGR 15/7233

Bron: [FutD 2016-1072](#); ECLI:NL:RBDHA:2016:2852

Belastingvrijstelling Koninklijk Huis geldt niet voor andere Nederlanders

De Hoge Raad heeft beslist dat belastingplichtigen zich niet kunnen beroepen op de belastingvrijstelling die geldt voor de Koning. De feitenrechtters van Rechtbank Zeeland-West-Brabant (zie [FutD 2014-0508](#)) en Hof Den Bosch (zie [FutD 2015-1522](#) met ons commentaar) waren al tot deze conclusie gekomen. Onder verwijzing naar de conclusie van Advocaat-Generaal Niessen (A-G; zie [FutD 2015-3030](#) met ons commentaar) besliste de Hoge Raad dat de belastingvrijstelling van de Koning verband houdt met de bijzondere aard van de vrijgestelde inkomsten. Zijn functie als Koning maakt dat persoonlijke en zakelijke inkomsten en uitgaven nauwelijks van elkaar kunnen worden onderscheiden. De uitkering die de Koning krijgt op grond van de Wet financieel statuut van het Koninklijk Huis (WFSKH) laat zich niet inpassen in het systeem waarop de inkomstenbelasting is gebaseerd. De uitkering die de Koning krijgt van het Rijk, is bedoeld als een netto-uitkering (art. 40 GW) die de voor een goede vervulling van het koningschap noodzakelijke of wenselijk geachte uitgaven moet dekken. De vrijstelling van het betalen van inkomstenbelasting

geldt alleen voor de uitkering en vermogensdelen die direct zijn verbonden met de uitoefening van het koningschap. Privé-inkomen en privévermogen zijn niet vrijgesteld. De Hoge Raad verwierp tot slot het na de conclusie van de A-G gedane verzoek om het EU-Hof van Justitie prejudiciële vragen te stellen over de interpretatie van het Handvest voor de grondrechten van de EU. Volgens de Hoge Raad was niet voor redelijke twijfel vatbaar dat deze zaak niet ging over het ten uitvoer brengen van het EU-recht zoals bedoeld in artikel 51, lid 1, van het EU-Handvest, zodat het Handvest niet van toepassing was. Vragen over de interpretatie van het Handvest waren volgens de Hoge Raad dan ook niet noodzakelijk voor de beslechting van de zaak. (In de column "

concludeert dat de belastingvrijdom van het koningshuis een keer op keer opborrelende discussie is met een telkens voorspelbare politieke afloop: wetgevers, rechters en politici luisteren, serveren af, drinken een glas, doen een plas en laten alles zoals het was, -red.)

Hoge Raad 18 maart 2016, 15/02213

Bron: ECLI:NL:HR:2016:423;

Box III-heffing intact door niet-voldoen aan criteria leegwaarderatio-arrest

X gaf in zijn aangifte IB over 2011 € 71.878 aan als belastbaar inkomen in box III. De rendementsgrondslag bedroeg € 1.796.950. Het ging om € 343.141 aan banktegoeden, € 1.707.359 aan aandelen en obligaties, € 339 aan vorderingen en € 163.695 aan onroerende zaken. Verder had X € 396.799 aan schulden en recht op een heffingsvrij vermogen van € 20.785. De verschuldigde IB in box III bedroeg € 16.536. X stelde dat het fictieve rendement van 4% in box III in strijd was met het eigendomsgrondrecht dat werd beschermd door artikel 1 Eerste Protocol EVRM. Dat gold volgens hem in het bijzonder in gevallen waarin de tot de rendementsgrondslag behorende bezittingen geheel of grotendeels bestonden uit bank- en spaartegoeden en geldmarktfondsen. Hof Den Haag besliste dat X niet had voldaan aan de door de Hoge Raad in zijn leegwaarderatio-arrest van 3 april 2015 geformuleerde cumulatieve criteria, te weten dat (1) het destijds door de wetgever voor langere tijd veronderstelde rendement van 4% voor particuliere beleggers niet meer haalbaar was en (2) dat deze beleggers daarom, mede gelet op het toepasselijke tarief, werden geconfronteerd met een buitensporig zware last. Ook had X niet aannemelijk gemaakt dat sprake was van een individuele, buitensporig zware last, omdat hij geen inzicht had gegeven in het verloop van de door hem door de jaren heen behaalde vermogensrendementen. Daarvoor was onvoldoende dat het vermogen van X eind 2011 beduidend lager was dan het vermogen begin 2011. Het Hof verklaarde het hoger beroep van X ongegrond. Hof Den Haag 23 maart 2016, BK-15/00909

Bron: ECLI:NL:GHDHA:2016:945;

Belastingrente van € 33.886 bij correctie van veel te hoge voorheffing

X deed in december 2013 aangifte IB 2012. Zij vermeldde daarin een voorheffing van € 1.100.644 aan dividendbelasting. Op 11 februari 2014 diende X een herziene aangifte in en gaf een voorheffing aan dividendbelasting van € 47.167 aan. Zij had in de eerste aangifte bij vergissing de dividendbelasting van haar echtgenoot aan haarzelf toegerekend. De inspecteur had intussen op 21 februari 2014 een VA opgelegd conform de eerste aangifte. X kreeg op grond daarvan € 1.051.833 uitbetaald. Op 16 mei 2014 legde de inspecteur naar aanleiding van de herziene aangifte een tweede VA op, naar een te betalen bedrag van € 1.087.363. Daarbij was € 33.886 aan belastingrente in rekening gebracht. X was het niet eens met de belastingrente. Rechtbank Gelderland besliste dat de inspecteur aannemelijk had gemaakt dat op het moment van ontvangst van de herziene aangifte op 11 februari 2014, de eerste VA niet meer kon worden gewijzigd of herroepen. De eerste VA was conform aangifte opgelegd en van onterechte uitbetaling was dan ook geen sprake. De wettelijke regeling van artikel 30fb, lid 4, AWR was juist toegepast. De wetgever was volgens de Rechtbank ook niet getreden buiten de ruime beoordelingsmarge die hem toekomt onder artikel 1 EP, ook al had de regeling tot gevolg dat belastingrente kon worden berekend met ingang van 1 juli na afloop van het belastingjaar over een - naderhand gebleken - onterechte teruggave van belasting die na die datum was genoten. De hoogte van de rente gaf in dit geval gelet de omvang van de bate - bij een voorheffing aan dividendbelasting van € 1.099.062 hoorde € 7.327.080 aan dividend - volgens de Rechtbank geen aanleiding om een individuele buitensporige last aan te nemen. De Rechtbank verklaarde het beroep van X ongegrond.

Rb Gelderland, 31 maart 2016, AWB 15/5482

Bron: ECLI:NL:RBGEL:2016:1745;

Literatuur

- * En hoe nu verder? Artikelen van Schenk, De Graaf en Roemeling over de Wet DBA in Fiscaal Praktijkblad;
- * Afschaffing fictieve dienstbetrekking negatief voor commissaris, artikel van Wissing Balans Nieuws (20160159);
- * Duitsland voert extra controles sociale zekerheidsverzekeringen uit, artikel van Wissing. Over de grens: odg20160027;
- * Daar zou een bureau voor moeten zijn: grensoverschrijdend werkloos, en wat nu, artikel van Diana Brouwer van BDZ. Over de grens: odg20160020;
- * Rijnvarenden en de kracht van de E101-verklaring, artikel van Weerepas in NTFR-beschouwingen. NTFR-B 2016/12;
- * Daar zou een bureau voor moeten zijn: startende grensarbeider bezorgd over zorgverzekering, artikel van Wim Hentenaar van BBZ. Over de grens: odg20160037;
- * Aandachtspunten bij grensoverschrijdend werken, artikel van Wissing. Over de grens, odg: 20160043;
- * Enkele voorstellen ten aanzien van gedetacheerde werknemers binnen de EU, artikel van Xhonneux. Over de grens: odg20160045;
- * Toelichting op invullen formulieren voor onbeperkte belastingplicht in Duitsland, DGB 2015/5739M. NTFR 2016/828;
- * De Wet DBA en de positie van de commissaris. Artikel van Ferouge en De Rooij in Juridisch up to date, jtd20160047;
- * Een fictie is geen werkelijkheid, artikel van Van 't Hof n.a.v. conclusie van de AG over het fictieve rendement Box III. NTFR 2016/1051;
- * Daar zouden een bureau voor moeten zijn, Samenloop WW en werken in Duitsland, artikel van Conny Thijssen van BDZ in Over de grens, odg20160055.